

גיטני'אלי

[קרבן זמרה]

מאת

רבינדרא-נח טאגורי

קבץ תרגומים פרזויים מתוך
המקור הבריטי מתרגמים
לאנגלית על-ידי המחבר
עצמו ומאנגלית לעברית
על-ידי

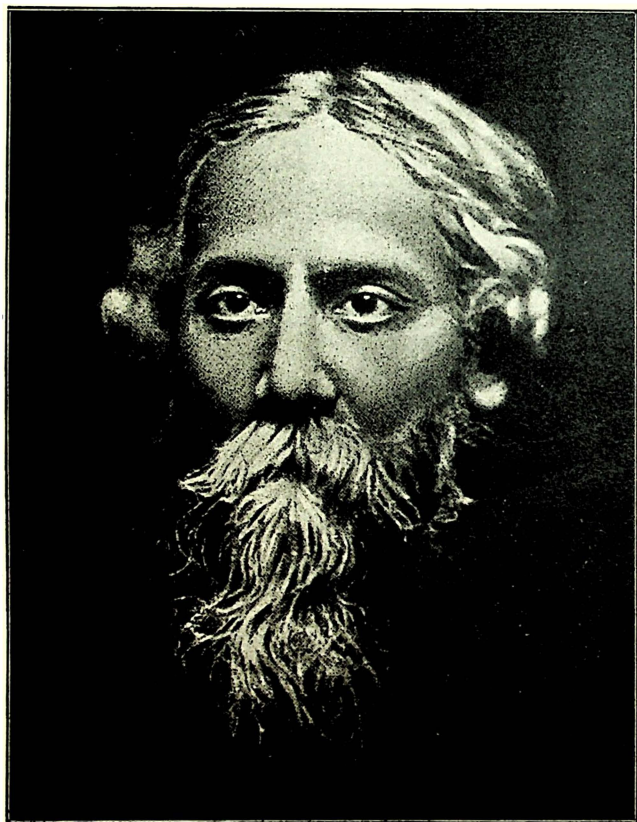
דוד פרישמאן

עם תמונת המחבר ועם ציורים

הוצאת אבוהם יוסף
ורשה תרפ"ב

Rabindranath Tagore — Gitanjali
Wydawnictwo Dziękuję
Druk. Kłosztucha i Kramarza, Nowolipki, 22

רבינדרא-נת טאגורי

גִּיטָנִי אֵלַי

א

עשיתני בלי אחרית. כי-כן היה חפצך. תריק את-אבלי
 סרצוף הזה בפעם בפעם ותמלאנו תמיד היום חדשים.
 את-החליף הדל הזה העשוי אגמון נשאת על-גבעות ועל-
 עמקים וחללך בו נגינות אשר לנצח חדשות.
 מפני מנע ידיך אשר חיי-עד לו גמר לבי תקטן בעליצותו
 מגבורותיו ויהן גיב לאשר מלה אין לו.
 נולדו מהנותרך באפס מדה על-כפות ידי הצרות. דורות-
 על-דורות חולפים ואמה עוד יוצקן עלי ועוד מקום בי להן
 קציו קץ.

ב

בי תצוני ק'שיר אדמה כי לבי בי ישבר מגאון. אז אביש
אל-פניך ועיני תמלאנה דמעות.

כל הנקשה וכל הנעקש בתיי יתערב בי והיה לומר אחת
ערבה. אז יפרש שיר תהיתי את-בנפיו בצפור עליוה המעופפת
על-פני ים.

ידעתי כי שירי היה ק' לרצון. ידעתי כי רק בזאת
אבא לפניה: בהיותי למשורר.

אפרשה בנף שירי עד-המקום אשר אוכל, אגע בקצה
בעקב רגלך אשר לא קויתי מעולם להגיע אליה.
שכור גילת שירי שכחתי נפשי ואקרא רצ לאשר אדון לי.

ג

נא ידעתי, אדני, איכה תשיר. אך מאזין אנכי אליך
 בקרדו דממה.
 אור גנינתך האיר את-הארץ. שטפה נשמת ומירתך משמים
 ועד-שמים וזרם שירך הקדוש הרם כל חתמתי אבן נישטפך
 מקם והללאה.
 כמה לבי להתחבר אל שירך - אך לשנא גיעות קוליי.
 דבר חפצתי - אך אין לדבר מבוא אל השירה; אז שנעתי
 בצר לי. אוי לי, אדני, כי לכדת לבי ברשתות גנינתך אשר
 אין להן קץ!

ד

הוּי הַי חַי! מִי יִתְּנִי תְּמִיד וְשִׁמְרָתִי בְּלִדִּי לְמַעַן יִסְתַּר,
 כִּי יִדְעָתִי אֲשֶׁר רוּחַ מְנַעֵךְ שׁוֹכֵן עַל-יָצְרִי בָּלָם.
 מִי יִתְּנִי תְּמִיד וְשִׁמְרָתִי כַח־שְׁבוּתִי מִכָּל כּוֹז, כִּי יִדְעָתִי כִּי
 אַתָּה הָאֱמֶת אֲשֶׁר הֵצִיָּת בְּקֶרֶב רוּחִי אֶת-גֵּר הַכּוֹנֵנִתִי.
 מִי יִתְּנִי תְּמִיד וְגִרְשָׁתִי בְּלִדִּי מִקֶּרֶב לְבִי וְשִׁמְרָתִי אֶהְבֵּתִי
 בְּפִרְחֶיהָ, כִּי יִדְעָתִי כִּי אַתָּה כּוֹנֵנָתָ כִּסְאָךְ בְּסֶהֱר אֲרוֹן לְבִי.
 וְזֶה יְהִי רֹאשׁ דְּרָכִי: אֲשֶׁר אֶמְצָא אוֹתָךְ בְּכָל מַפְעָלִי.
 כִּי יִדְעָתִי כִּי אַתָּה הוּא הַמְּאַזְרֵנִי כֹחַ לְמַעַן אֶפְעֹל.

ה

עשה עמי חסד רק רגע אחד: תנני ואשב על-יך ואת-
פעל ידי אשלים אחרי-כן.
כי ארסק מאור פניך לא ידע לבי מרגעה או שפנה.
אז יהפך לי מפעלי לעמל אין קץ בים עמל באין גבול.
הנה עלה תקיץ בחלוני בנכאיו ובתאגיותיו — וסדבורים
והיכנה המית שירן בשדה חרש רענן.
הנה באה העת כי אשב עמך פנים אל-פנים ואזמר את-
שיר חגבת החיים בעתרת המרגעה הזאת.

1

קטף לך את-הפרח הקטן הזה וקטנו לך, אל-תאחר. יראתי
פן יבול ויפול אל-העפר.

ואם מקום אין-לו בעטרתך, אל תחמל על-עמל בפיה;
בבדנו נא ושלח לך אליו וקטפתו. יראתי כי בטרים שים לב
יעבור היום ועת תקרובן תחלף.

ואם צבעו איננו עמק ואם ריחו עודנו רך, אל תחמל
תקחתו; שים לבך אל-הפרח וקטפנו בעוד מועד.

ז

שירי התנצל אֶת-עָדְיוֹ מֵעַלְיוֹ. אֵל לְשִׁירֵי תַפְאֶרֶת לְבוֹשׁ
 וּמְכָלוֹ, מִן יִשְׁחִיתוּ הַמְּכַלְוִלִים אֶת-בְּרִיתִי עִמָּךְ וּפֶן יִכְרְצוּ בִּי נִי
 וּבִינָךְ וּפֶן יִשְׁבִּיחַ שְׁאוֹנָם אֶת-דַּמְמַת שִׁיחָךְ.
 מִפְּנֵיךְ תִּמּוּג בְּחֶרֶף גְּאוּת תִּמְשׁוֹרֵר בִּי. הוּא מְשׁוֹרְרֵי נְאֻדָּנִי,
 רְאֵה הִנֵּה יִשְׁבַּתִּי לְרִגְלֶיךָ. תִּגְנִי נָא נְאֻכּוֹנֵן חֲזִי, וְהִיו חֲזִי גְּכּוֹנִים
 וְיִשְׁרִים כְּתֻלִיל הָאֲגֻמוֹן אֲשֶׁר תִּמְלֹאנוּ וְזִמְרָה

17

אל לילד לבש בגדי מלכות ולא יענוד שרשרת לצוארו,
 פון יחודלו בלי שעשעויו למצא חן בעיניו. לבושיו יהיו לו למפגע
 על-כל מדרך רגל.
 כי יירא תמיד פון ישחיתם או יטנפם, ונזהר כל-היום
 מפני תביל וחרד תמיד למוש ממקומו.
 לא טובים, אם, קשרי פארף, על-מנעם אותו מברכת עפר
 האדמה ועל-גולם ממנו משפטו לבא אל-התפארת הגדולה אשר
 לתני אדם סביב.

ט

הוי פתי, כי תאמר להנשא על-כתפיה אשר לך אתהו
 הוי עני, כי תאמר לשאל נדבה על-פתחה אשר לך אתהו
 גר יתבך על-יד אשר כח לו לשאת כל-משא, ואתה אל-
תבט מאחריך ואל יצר לך.
 חפצת לכבות ברגע אחד את-אור המנורה אשר נגעה
 אליו רוח אפו. חטאת היא, אל-תגע בידים טמאות במתנותיה
אשר נתנו לך. רק-זה יתיה לו לעצון אשר תשים לו נאמקה
 טהורה.

פה הדום רגליך: ינחו נא כפות רגליך באשר-שם העניי
 והשפלים והאובדים.
 כי אמרתי להשתחות אליך, לא תגע ברכי עד-המעמקים
 אשר שם ינחו כפות רגליך עם-העניי והשפלים והאובדים.
 לא יקרב לגצח גאון למקום-שם תהלך בקבוש ענותך
 עם-העניי והשפלים והאובדים.
 לא יוכל לבי לגצח למצא נתיב למקום-שם התחברת עם-
 חדלי חקר עם-העניי והשפלים והאובדים.

יא

מנע פיך מזמרה ומתחנה וחדל מהקטיר לבונה. אל מי
אתה מתפלל פה בפנה החשכה והעזובה אשר בהיכל הזה עם-
הדלתיים הסגורות? פקח עיניך והבט: אין אליהיך לפגיה!
הנה שם הוא באשר החרש חרש את-האדמה הקשה והחוצב
מנפץ אבנים. עמם הוא בשרב ובמטרות עז ובגדו כבד מאבק.
פשט אדרכת קדשך וצא כמזו אל-השדה ואל-העפר.
למה תאמר גאלה? איה הגאלה הזאת למען תמצאנהו
הנה העמים אליהם בשמחה את-על הבריאה על-גפשו ואלינו
נקשר לבצח.
הנער מהגיונותיך ועזב פרקיך ואת-קטרת לבונתך! מה-
לך ירא כי יתפכו לבושיך לבליי סחבות? לך לקראתו ועשה
עמו יחדו את עבודתך בנעת אפיה.

יב

עת ג'דנדי אָרָבָה וְדַרְכֵי אֶרֶץ.

עֲלִיתִי בְּמַרְכָּבַת גִּיצוֹץ הָאֹר הָרָאשׁוֹן, כּוֹנֵנִתִי דַרְכֵי בֵּין־
שָׁמַיִם עוֹלָמוֹת וְאֶת־שָׁרָשֵׁי רַגְלֵי עוֹבְדֵי אַחֲרֵי בֵּין־פְּכָבִים וּמִזְרוֹת.
מִכֵּל נְתִיב רַחֹק הַנְּתִיב הַזֶּה – וְקָרֹב הוּא אֵלַי, דֶּרֶךְ
חֲתָחֲתִים הִיא – וְבָהּ נִבָּא עַד לְקֶצֶה הַגְּבוּל אֲשֶׁר לְזִמְרָה הַטְּהֵרָה.
עַל־כֵּן דָּלַת גְּבוּרָה יִתְדֹפֵק הַחֶלֶף עַד־יִבָּא אֶל־דִּלְתּוֹ וּבֵין
כֵּל הָעוֹלָמוֹת הַקִּיצוֹנִים יַעֲבֹד עַד־יִגִּיעַ בְּאַחֲרִיתוֹ אֶל־הַקֶּדֶשׁ פְּנִיכָה.
עֵינֵי תַעֲזוּ אָנָּה וְאָנָּה עַד־סְגֻרְתִּי אוֹתָן וְעַד־אֲמַרְתִּי: „פֹּה אֶתְהוּ“
וּשְׁאֲלֹתִי וְקָרִיאָתִי אֲשֶׁר שְׁאֲלֹתִי וְאֲשֶׁר קָרִאתִי: „אֵיךְ אֶתְהוּ?“
הֵן נִמְלֹגוּ בְּאַלְפֵי זָרָמִי דְּמַעוֹת וְשִׁטְפוֹ מֵלֹא תִבֵּל בְּמִבּוֹר אֲמַרְתָּךְ:
„הַגִּבִּי!“

יג

ה'שיר אָשר אָמרתִי לְשיר לא הוֹשֵׁר עַד-הַיּוֹם הַזֶּה.
 אַת־יָמִי כִלִּיתִי בָּזָה אָשֶׁר כּוֹנֵנִתִי וְשִׁבְתִּי וְכוֹנֵנִתִי אַת־מִיתָרִי
 כְּלִי שִׁירִי.
 הַקּוֹלֹת לֹא הִקְבִּילוּ, הַמַּלְאִים לֹא הִתְאַיְמוּ, וְרַק עֲנֹת תִּאֲוֹת.
 מִלָּאָה אַת־לִבִּי.
 הִצִּיץ לֹא פָּתַח, וְרַק הָרוּחַ הִתְנַפַּח בּוֹ.
 לֹא רָאִיתִי אַת־פָּנָיו, לֹא הֶאֱנַנְתִּי אַת־קוֹלוֹ, וְרַק אַת־פַּעְמִי
 רִגְלָיו שְ�מַעְתִּי בַחוּץ לְפָנַי בֵּיתִי.
 עָבַר עָלַי כָּל-הַיּוֹם מִדֵּי הַכִּינִי מִכּוֹן לוֹ בְּבֵיתִי, וְרַק הַמְּנוּחָה
 לֹא הֵאִירָה לְבַעֲבוֹר קֶדֶם פָּנָיו בְּבֵיתִי.
 כָּל הַיּוֹם קִוִּיתִי כִּי גִנְעַד יִחַדְדוּ, וְעַד-הַיּוֹם הַזֶּה לֹא נִוְעַדְתִּי עוֹד..

יד

רבות משאלותי וקולי קטן, אך אתה המציילני תמיד; כי
 בעודך השיבות תמיד פני - וזה חסדך הגדול רקם בכל-ימי חיי.
 רצוי תעשני מיום אל-יום למתנותיך הטהרות והגדלות
 אשר נתת לי ואני לא שאלתי: את-השמים האלה ואת-האור,
 את-בשרי זה ואת-החיים ואת-הנשמה - והצילתני מן הרעה לשאל
 באין מדה.

לרגעים תערג נפשי באין כח, לרגעים אתעורר ואשתער
 ואת-כל-גבולי אחפש - אך אתה באין חמלה תסתתר מפני.
 רצוי לך תעשני מיום אל-יום אשר איכל לקדם פניך כליל,
 כי לזאת תשיב פני בכל-יום תמיד ומצילני מן-הרעה לשאל
 משאלות דלות ולא גאמנות.

טו

הנני פה קומען אומר קיין. קרן פנה לי בתיכר קדשך.
 אין לי עבודה בעולםך, ורק באפס תכלית משתפכים חיי
 בקולות באפס תכלית.
 בבא המועד לעבודת קדשך בדממת אפל היכלך בקצות
 העירך, אז צוני גא אלהי ואדוני ואעמד לפניך קומר.
 בבקר בהשמע קול-גבל הנהב על-כנפי הרוח, אז כבדני
 גא וקרא אותי אלהיך.

טז

נקראתי קבא אל-חג העולם הזה — אז הייתי לבקרה לקל-
 ימי חיי. עיני ראו ואזני שמעו.
 וזה היה חלקי אשר עלה בגורלי: אשר אפרט לעת חג
 הזה על-פי כלי שירי — אז ופרתי בכל-אשר יכלתי.
 ועתה הזה אשאל: הבא באה העת אשר אבוא לראות
 פניך ולתת לך דוקם את-ברכת שלומי?

יז

וְאָנִי אַצְפֵּה אַל-חֲסִדְךָ אֲשֶׁר יָכַל אוֹכַל לָתֵת בְּפִשִּׁי בִידְךָ.
 רַק זֹאת אֶשְׁמְתִי וְזֹאת חֲטָאתִי כִּי אֲחֲרָתִי מָאֵד.
 הִנֵּה אֲנָשִׁים בָּאִים עִם-חֲקוּמֵיהֶם וְתוֹרוֹתֵיהֶם לְאַסְרֵנִי בְּהֶן
 הַיִּטֵּב, וְאָנִי אֶתְמַלֵּט כָּפֶעַם בְּפֶעַם מִיָּדָם וְרַק אַצְפֵּה אַל-חֲסִדְךָ
 אֲשֶׁר יָכַל אוֹכַל לָתֵת בְּפִשִּׁי בִידְךָ.
 וּבְנֵי הָאָדָם גִּחְרִים בִּי וְזֶה אֲשֶׁר יִקְרְאוּ לִי רָפָה יְדֵי־ם —
 נָאִנִּי יַדְעֹתִי כִּי צָדֵקוֹ כִּי גִחְרוּ בִּי כָכָה.
 הִנֵּה חֶלֶף יוֹם הַשּׁוֹק וְהַמְּלָאכָה שְׂבֵתָהּ. וְאַלֶּה אֲשֶׁר לְחֹנָם
 קִרְאוּנִי הִלְכוּ לְדַרְכָּם בְּחֲרִי-אֵף. נָאִנִּי רַק אַצְפֵּה אַל-חֲסִדְךָ אֲשֶׁר
 יָכַל אוֹכַל לָתֵת בְּפִשִּׁי בִידְךָ.

יח

עבים על-עבים גערמים והארץ תחשך. אוי לי מחמד עיני,
 למה תתנני לחכות גלמוד מחוץ לדלת?
 בעת העבודה בצהרי יום הנני עם-העם, אך בקדר היום
 בהיותי גלמוד עיני נשואות רק אליך.
 אם לא מראני את-מראיך ואם תרחק ממני מאד, לא
 אדע מה עלי לעשות בעת הסופה הארבה הזאת.
 אביט לשמים הקדרים מרחוק ואשתומם ולבי בי תעה
 ובכה עם-הרוח הבכה.

יט

אם תחריש, אז אַמלא לבי בדמיתך נאצקה לך. על-
 משמתי אַעמד וקמו ליל ככבים אַאַרב דוקם לראש אַשמדת
 ואט ראשי בעונה.
 הנה בקר יבא לנכון, החשך יחלוף, וקולך יתך אנצה
 פמטר וְהב מבער לשמים.
 ודבריה ינשאו על-כנפי זמרה מקל-קן אשר לצפרי ונגינותיה.
 תפרחנה מקל-פרח אשר ביערות-שדי.

כ

אזי לי כי ביום אשר צץ הלוט תעה לבי למרחוק ועיני
 לא ראו. סלי גשאר ריק והפכח צץ באין-שם אל-לב.
 ורק לרגעים אחזני יגון פתאם ואשתער משנתי ואחוש
 והנה שארית מתוקה אשר לריח זר באה מן-הדרום על-כנפי הרוח
 והמתק התעה הנה מלא לבי יגון תאות ויש כי דמיתי
 אשר נשמת הנץ הבשרת היא המבקשת לה תקומה.
 ואני רק זאת ידעתי כי קרובה היתה לי וכי בי היתה
 לבי המתק שהוא צץ ופרח במעמקי לבי.

כא

עא לי המועד לצאת לחתור בסירת. אזי לי מה-ארכה
 ומה-כבדה העת על-פני החוף!
 האביב נתן את-פרחיו ויקשיחם. ואני הנני יושב פה עם-
 פרחים נובלים אשר אין-בם חסץ ונקשי בי מערג.
 דכני הים ועפים ועל-שפת המשעול הקדר עפים העצים
 הנהגים ונופלים.
 מה-רבה השממה הקפאת פה! האין לבך חש צליל קול
 שומם עם-הד זמרה רחוקה שוטף אליך מעבר החוף השני?

כב

במאמר צעלנים במטרות תמוז אתה מהלך בצעדי סתר,
 דומם כמו לילה, ומתחמק מעין כל-ארכ.
 בקר סגרת את-עיניך ורוח המזרח הפער קרא לך בפת
 ואתה לא שמת לב, ניהי צעיף עב פרוש על-תבילת השמים
 הערים נצח.
 השביתו היערות קול ומרתם ודלתות כל-הבתים נסגרו,
 רק אתה היית מהלך האחד אשר גשאת ברחוב השומם הזה.
 הוי רעי האחד, ראש כל-מחמדי, ושערי ביתי פתוחים לך - אל-
 נא תדד מזה בתלום חזיון לילה.

כג

הַבְּחוּץ אַתָּה, רַעִי. בְּלִיל־סַעֲרָה זֶה וְאַתָּה בְּדֶרֶךְ לְבַקֵּשׁ
 אֶתְּבִיחָה? — הִנֵּה מַתְּיַפְּחִים הַשָּׁמַיִם וְהָיוּ כְּבָלֵי חֲקָנָה.
 לֹא יִשְׁנָתִי הַלַּיְלָה, רַעִי. אֶת־הַדִּלְקָת פִּתְחֹתַי מִרְגַּע אֶל־רְגַע
 וְהַבְטַחְתִּי לְתוֹךְ הַחֲשֵׁכָה.
 לֹא תִרְאֶינִי עֵינֵי דָבָר וְנִפְלָא נִתְיַבֵּד מִמֶּנִּי.
 הַמְּגִדוֹת נִחַל עָכוֹר אֲשֶׁר כָּדִיו שְׁחָדִים מִיָּמָיו וְאִם מִמֶּרְחֻקִּי
 קִצּוֹת יַעַר קָדָר מִמַּעַמְמִקֵּי חֲשֵׁכָה אֵימָה כּוֹנֵנָתָ אֶת צַעְדֶּיךָ לְחִדּוֹ
 אֵלֶי, רַעִי?

כד

בְּאֶשֶׁר יֵרֵד הַיּוֹם וְהַצִּפּוֹרִים יִחַדְלוּ מִזְמֵר וְהַרוּחַ הַעֵיף יִתְרִישׁ,
 אִזּוּ פֶּרֶשׁ עָלַי סִפְתָּ תִשְׁכַּךְ הָעֵבֶה בְּאֶשֶׁר פִּרְשָׁתָּ אֶת כְּסוּי הַשִּׁנָּה
 עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה לְכִסּוֹת אוֹתָהּ בּוֹ וְאֶת-עָלִי הַלּוֹט הָעֵיף סִגְרָתָּ
 בְּרֹאט בְּעֶלֶט הַיּוֹם.

הִנֵּה הִתְקַף אֲשֶׁר תִּמְנָה הַצֹּדָה מִלְקוּטוֹ בְּטָרָם תַּחֲסֵךְ דְּרָכֵי
 וְאֲשֶׁר בְּגִדָיו בָּלוּ וְכִדְדוּ מֵאֲבָק וְאֲשֶׁר פָּחוּ פֶסֶם – הִסִּירָהּ נָא מִפְּנֵי
 כְּלִמָּה וְעָנִי וְחֹדֶשׁ חַיָּיו בְּפֶרֶחַ תַּחַת כְּסוּי גִילָף הָעֶרֶב.

כה

תגני בלי-גדודים ואמן לעיני שנת בלי שטן רע, כי
 דך אבטח.

אל תתגני ליגע חנם את-רוזי הרפה לבעבור הכן נפשי
 לעבדה דל גריק.

הלא אתה זה אשר תפרש סבת ליכה על-עינים עיפות
 מני-יום למען חדש את-מארן ולמען שפוך דהן חדנה חדשה
 לעת הפקחן.

כו

בא אַלי נישב לימיני נאָני לאַ הקיצותי. אַללי לי, מה-
 בוראָה היִתה שְׁנתי!
 בא אַלי עס־דממת העִלָּה. בִּידוֹ תפֶּשׁ נִבְלוֹ וְחִלּוּמֹתַי הָמוּ
 לְקוֹל זְמִירוֹתָיו.
 אוי לי, לָמָּה בָּלוּ לַיְלוֹתַי לָרִיק בְּלָם? אוי לי, לָמָּה יִמָּנַע
 מִמֶּנִּי פָנָיו — וְנִשְׁמַת אָפוֹ הַגָּה נִגְעָה אֶל־שְׁנתי?

כז

גר, אי איפה גר? העל-הנא אותו בלבית מאנתי הבוערת!
הנה המנוחה וניצוץ אש אין בה. זה גורלך, לפי! אכן
גבחר לך המות שבעתים!
דפס האיד על-דלתך ובשורה בפיו: הנה אדונה יש והוא
קורא לך למועד-אֲהִיבִים בְּחֶשֶׁכַת הַלַּיְלָה.
השמים מקסים בעבים והמטר סחף ארצה ולא יחדל. לא
ידעתי נפשי - לא ידעתי מה-זמני.
לרגע יבקע הברק ואחריו ישוב החשך והיה צמק מבראשונה -
ולבי מתרפק על-הנתיב המסתתר אשר משם תקרא לי שירת הַלַּיְלָה.
גר, אי איפה גר? העל-הנא אותו בלבית מאנתי הבוערת!
קרעם שאג והסער יהום בגלגל. שחור הַלַּיְלָה כסלע שחור. אל-
תתן למועד זה לעבור בחשך. העל-הנא את-מנורת האֲתִיקָה
בלפיד חייה!

כח

תוקים העבתיים. ואם אמרתי אנתקם וכאב לבי בקרבי.
 גאלה תפצתי וולתה לא דבר, ואם אקנה אלתי וקסתני
 קלמה.

ידעתי מאד כי אוצרך אין ערוך לו וכי אתה לי הטוב
 מרעי, אך לבי לא יעמד בי קטאטא את-בלוי הסחבות המזהירים
 אשר מקאו את-ביתי.

השמלה אשר יעטה בשרי קלעה אבק ומות. תעבתי —
 ובאהבה אשמרנה עמי.

עונותי רבים, מטאתי גדולות וגם קלמתי מסתרה וכבדה,
 אך כי-אבא לבקש חסד עז איך אפן תרצה תפילתי.

כט

זוה אָשר בשמי אָסובֿכנוּ מתפּפּח במסגֿר הַזֶּה. אַךְ אָני
 שְׁקדְתִּי תמיד לִבְנוֹת אֶת־הַיְמָה הַזֹּאת מִסְבִּיב, וְכַאֲשֶׁר תַּעֲלֶה
 הַחֹמֶה מִיּוֹם אֶל־יּוֹם הֶרֶף וְהַגֶּשֶׁם הַשְּׂמִימָה בֶּן תֵּאבֹד לִי בְּמֵאֵפֶּי
 צִלְצִיָּה תְּבִנִית נִפְשִׁי הַנֶּאֱמָנָה.

גא אָנכי עַל־שִׂיא הַחֹמֶה הַבְּצוּרָה הַזֹּאת וְאָני סח אוֹתָהּ
 בְּשִׁיד וּבַחֹל לִבְרִיתִי תַת לִפְרֹץ קָטָן לִפְרֹץ בְּשֵׁם הַזֶּה – וַיַּעַן אֲשֶׁר
 אֲשַׁקֵּד צִלְצִיָּה כָּכָה לִבֵּן תֵּאבֹד לִי תְּבִנִית נִפְשִׁי הַנֶּאֱמָנָה.

5

יצאתי לבדי לדרךפי למועד-האזהבים. אך מי הוא זה שהולך
 אחרי בדממת החשקה?
 נוטה אנכי הנה להחמק מפניו — וממנו לא אמלט.
 את-האבק הוא מעלה מעל האדמה ברב-התהלה ואת-
 קולו נהם הוא מחבר אל-כל מלה היוצאת מפי.
 הלא זה הוא אנכי, זה „אנכי“ הדר אשר לי, והוא לא
 ידע בשת, אדוני! אולם נקלמתי מאד לבא עד-פתח דלתך
 בחברת עמו.

לא

„אסיר, הלא תגיד לי: מי שם אותך בכבליים?“
 „אדוני ומושלי הוא השם אותי בכבליים“, ענה האסיר.
 „דמיתי כי לא יבאר ממני רעלות בעשר ובכח על-כך האדם
 אשר על-פני האדמה, ולכן צברתי בתוך בית-אוצרי את-כך הסוף
 אשר למלכי. בנפל עלי תרדמה עליתי על-המטה אשר לאדוני,
 ובהקיצי והנה אנכי אסור בעצם בית אוצרי.“

„אסיר, הלא תגיד לי: מי עשה את-הנחשמים האלה אשר
 לא ישברו?“

„אנכי הוא העשה“, ענה האסיר. „אנכי הוא אשר הלמתי
 לי את-הברזל הזה לכבליים לעולמי עולמים. דמיתי כי לנצח
 כחי לא יפגע, את-מלא כל-הארץ יקח בשבי ורק אנכי לבדי
 חפשי אהיה באין מעצר. או פעלתי יום ולילה את-הכבליים
 בלבות אש גדולות ובפטיש גדול הלמתיים. וכאשר שקמה המלכאכה
 והטבעות רקעו עד-בלתי השבר לעולם, וארא והנה אנכי לבדי
 גלגל בהנה.“

לב

אֵלֶּה אֲשֶׁר יֵאָהֳבוּנִי עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה יִנְסוּ כָל־כָּחֹם
 לְהַחְנוֹק אוֹתִי תַחַת מַחֲסֵה יָדָם. אֵךְ לֹא כֵן אֶהְבְּתָךְ אַתָּה: גְּדוֹלָה
 הִיא מֵאֶהְבְּתָם - וְאַתָּה נֹתֵן אוֹתִי לְהִיּוֹת חֹפְשִׁי עַל-פִּי רוּחִי.
 כִּי לֹא אֶשְׁנַח אוֹתָם, לָכֵן לֹא יַעֲמִד בָּם לָבָם לְנֹטֵשׁ אוֹתִי
 לְבָדִי - וְאַתָּה הִנֵּה יוֹם עַל-יוֹם יִחַלּוּךְ וּפְגִיךְ לֹא יֵרָאוּ.
 גַּם כִּי לֹא אֶקְרָא אוֹתָךְ בְּתַפְלוֹתִי וְלֹא אֲשִׁים מְקוֹם לְךָ
 בְּלִבִּי, אֶהְבְּתָךְ אוֹתִי תֵאָרֵב תָּמִיד אֶל-אַהֲבָתִי.

15

מהיות הבקר באו אל-ביתי נאמרו: רק את-הקטן מיר-
החדרים נבחר לנו פה".

ניוסיפו נאמרו עוד: "נער-נא עמך לעבד את-אלהיה
ולנו נקח בעונה רק את-החלק הקטן מחסדו". וילכו וישבו להם
בפנה ניהיו יושבים בלאט ובשפלות-רוח.

אך בששכת הלילה והם פרצו בחזק-יד ובחזק-מצח אל-
ארון הקדש אשר לי ניללו במאנה טמאה מן-הקרבן אשר על-
מזבח אדני

פד

מי-יתן ונשאר רק המעט ממני, לבבור אוכל להגיד כי
אתה לי כל.

מי-יתן ונשאר רק המעט מרצוני, לבבור אוכל לדעת
בלבי, כי אתה תסבני נצח. אז אבא בקל-ענין רק אליך ואקריב
לך את-אהבתי בקל-רגע.

מי-יתן ונשאר רק המעט ממני, לבבור יבצר ממני לנצח
להתחבא מפניך.

מי-יתן ונשאר רק המעט מכבלי, לבבור אוכל להיות אסור
רק אל-רצונה ולבבור תשלט מחשבתך בקל-חיי – והיו לי כבלים
רק מיד אהבתך.

לה

במקום אשר הרוח בלי מגור וְהָרָאשׁ נָשָׂא לְמַעַלָּה;
 במקום אשר התבונה חפֿשית לְרוּחָה;
 במקום אשר לא התפוצצה הָאֲדָמָה לְרִסְיִסִּים וגְבוּלִים צָרִים
 אֵין בֵּין-הַחַיּוֹת;
 במקום אשר יוצאים הַדְּבָרִים מִמַּעַמְקֵי הָאָמֶת;
 במקום אשר שׁוֹלַחַת מִשְׁאֵת-הַנֶּפֶשׁ אֶת-וְרוּעוֹתֶיהָ בְּלִי-מַעְצוֹר
 אֶל-כָּל-שָׁלֵם;
 במקום אשר פִּלְגֵי הַשֶּׁכֶל הַזֵּכִים לֹא יֵאָבְדוּ בְּתַהוֹ בְּמַדְבָּר
 הַחוּל הַשָּׁמַם אֲשֶׁר לְמַצּוֹת אָנָּשִׁים מִתָּה וּמִלְמָדָה;
 במקום אשר אֶתָּה הוּא הַמּוֹלִיךְ אֶת-הָרוּחַ לְמַחְשָׁבוֹת
 וּלְמַעֲשִׂים אֲשֶׁר תָּמִיד נֶעֱלִים –
 שָׁם, אָבִי, בְּשֵׁמִי הַחֲפָשָׁה הָאֵלֹהִי, תֵּן נָא וְקָמָה לִי אֶרֶץ חֲדָשָׁה.

ל

הנה זאת תפלת אלהיך, אדוני: נחש, נחש שם השדש את-
רישי מקרב לבי.

תן-לי כח לשאת על-נקלה את-חונתי ואת-דאגתי.
תן-לי כח להפוך את-אהבתי לעשות פרי בבל-אשר תפנה.
תן-לי כח לבדתי הזנים לעולם דל ובלבדי כפף פרפי לפני
עריץ גבה-רוח.

תן-לי כח לנשא את-רוחי מעל מעתעי יום ויום.
ותן-לי כח להסגיר אל-חפצך את-כל-פתי בצדקה.

17

דמייתי בי עם-הגבול האחרון אשר לְכחי ממו גם גודדי
 וכלָה נתיבי אשר לְפני ושלָמה הצדה אשר עמי ובָאָה העת לְבִשֵׁשׁ
 לִי חֲסוֹת בְּדִמְמַת עֲרֵפֶל —

אָבֵן רֹאֵה הִנֵּה חִפְצֶךָ אֵינֶנּוּ יוֹדֵעַ קֵץ בִּי. בְּאִשֶּׁר תִּגְוַעֲנָה
 תִּמְלִיִם הַיִּשְׁנוֹת בְּתוֹךְ-כִּי וְנִבְעוּ וּמִירוֹת חֲדָשׁוֹת מִקְרֵב לְבָד; וְכֹאֲשֶׁר
 תִּאֲבָדְנָה הַפְּתִיבוֹת הַיִּשְׁנוֹת וְהַתְּגַלְתָּה פְּתָאם אֶרֶץ חֲדָשָׁה.

לח

כי ערגתי אליה, רק אליה לבדה - את-זה יאמר-נא לבי
וְיָשׁוּב וַיֹּאמֶר עַד-בְּלִי-קֶץ. כִּלְ-מַחְשָׁבוֹתַי אֲשֶׁר יִבְהִילוּנִי יוֹם וְלַיְלָה
פּוֹזְבוֹת וְרִיקוֹת עַד-הַיָּסוֹד.

בְּלַיְלָה הַמִּסְתִּיר בְּתוֹךְ חֲשָׁכּוֹ אֶת-תְּאֵוָתוֹ אֶל-הָאוֹר, בֶּן
בְּמַעֲמָקֵי נַפְשִׁי בְּלִי-דַעַת רַעְדֹת קְרִיאָתִי: עֲרַגְתִּי אֵלֶיהָ, רַק אֵלֶיהָ
לְבַדָּה.

פֶּסַעַר שֶׁאֵף אֶל-קִצּוֹ בְּתוֹךְ הַדְמָקָה וְהוּא עִם-הַדְמָקָה נִלְחָם,
בֶּן רוּחַ הַפְּרָצִים אֲשֶׁר-בִּי מִתְפָּרֵץ מִפְּנֵי אֲהַבָתָהּ וְאֶל-אֲהַבָתָהּ הוּא
שֶׁאֵף וְהוּא קָרָא: עֲרַגְתִּי אֵלֶיהָ, רַק אֵלֶיהָ לְבַדָּה.

ט

בעת יקשה לבי ויטר, אז בא עלי במטר חמלתך.
 בעת יאבד חסד מעם החיים, אז בא עלי בפרץ ומרתך.
 בעת ישאו את-שאונם פעלי היום הסוערים להרגיו אותי
 ממקורותי, אז בא עלי, אדון המנוחה, עם-שלומך ועם-מנוחתך.
 בעת ישתוחח בסתר לבי הדל, אז פתח דלתיו ופחוקה,
 מלכי, והגלה אליו בהדר מלכותך.
 בעת תפינה תאותי את-רוחי בסגורים ובמרמית עינים,
 אז אתה, קדושי האחד, אתה הער, בא אלי אתה עם-אורך
 ועם-רעך.

מ

נַעֲצֹר הַנָּשִׁים בְּקֶרֶב לְבֵי הַיָּבֵשׁ יָמִים עַל-יָמִים, אֵלֶּהִי. רָקִיעַ
 הַשָּׁמַיִם עָרִים עַד לַחֲרָדָה. אִף עַב אֶתְדָּ זָק לֹא יִהְיֶה לוֹ לְמַקְסָה
 מַעַט, אִף אוֹת קָל אֵין לְמִטָּר קָר לְמַרְחוֹק.
 מִי-יִתֵּן וְשִׁלַּחַת אֶת-סַעֲרָה הַזֹּעֶם הַקָּדָר מִנִּי-קִנּוּת וְהַכִּיחַ
 בְּשִׁבְטֵי בְרָקִים אֶת-הַשָּׁמַיִם מִן-הַקֶּצֶה אֶל-הַקֶּצֶה.
 רַק הַשָּׁמַד, אֲדֹנִי, הַשָּׁמַד אֶת-הַשָּׁרֵב הָאֵלֶם הַלֵּז, הַעֲזֵ
 וְהַאֲכֹזֵרִי, הַלֹּהֶט בְּנוֹרָאוֹתָיו קַל-לֵב עַד לְאַפָּס תִּקְוָה.
 תֵּן לְעֹנֵן חֲסִדָּה וַיִּרְאָה כְּמַבֵּט אִם טוֹבֵל בְּדַמְעָה בְּיוֹם טְרוֹן
 אִף הָאֵב.

מא

למה תעמוד, מחמד עיני, מאחרי כל-ההמון, מסתתר בקרב צלה? הנה הם הודפים אותך ועוברים על-פניך בעפר הרחוב ולב לא ישימו אליך. ואני פה מחכה לך מועד ומועדים והכינותי לך את-קרבני, ובאו העוברים וההולכים ולקחו את-פרחי אחד אחר האחד וטנאי כמעט ריק.

מועד הבקר חלף וגם מועד הצהרים. בתוך צללי הערב תכבדנה עיני משנה. האנשים השבים הביתה מביטים בי ומשחקים—ואני מלאתי כלמה. אשב כבתולה עניה ואליט פני בחיקי, והיה כי ישאלוני לחפצי ואוריד לארץ עיני ולא אענה דבר. אוי לי, איך אוכל ואגיד להם כי לך אני מחכה וכי אמר אמרת לי כי תבוא? איך אוכל ואודה על-כלמתי כי את-רישי זה הבאתי לך למזהר? ראה הנה הסתרתי את-סודי זה בגאונה בסתר לבי. יושבת אנכי על-פני הדשא ועיני חודרות השמימה ואני חולמת את-תפארת באך לפתע פתאום. הנה המאורות יאירו מסביב כלם, נסי הזהב יתעופפו על-פני מרכבתך, ועמד עם רב בפאתי הדרך והביט והשתאה וראה בך בך מן המרכבה ובהרימך אותי מעל העפר להשיב לימינך את-הנצרה העניה הזאת הרועדת מפלמה ומגאונה כסבך-צמח בנשב בו רוח קיץ.

אך הנה חולפת העת וקול אופן מרכבתך לא ישמע. שפעת רכב עוברת על-פני בהמון כרעש ובשאון ובתרועת צהלה. הרק אתה חפצת לעמד מאחרי כל-ההמון הנה ומסתתר בקרב צלה? הרק אני אחכה ואבך שוממה מתאזת חנם.

מב

בבקר השכם התלחשנו איש באוני רעהו לאמר: גרד בסירת
 דונה רק אני ואתה ונתחור מזה, ולא ידע איש על-פני קל-
 האדמה את-דבר מסענו באין מחוז לחפצנו ובאין תכלית.
 על-פני ים זה באין חוף, כהיות אונקו קשבת ופיה משחט,
 שם ישתפכו שירי והיו לרנגות, חפשים כמו גלים וחפשים
 מפכלי מלים.

העור לא באה העת? אם המלאכה לא שלמה עוד? ראה
 הנה ירד הלילה על-הים ובתוף האור הגוע באות צפרי המים
 ביצרף אל-קניהן.

מי ידע מתי תפלקה טבעות הנקים ומתי תעלם סירת
 הדונה בקרב הלילה כזיק האחרון אשר למבוא השמש?

מג

הנה יום הנה אשר לא הבינתי בפשי אליך; ואמרה מלפני
באת אל-תוף לבי לא-קרוא והיית באחד העם העומד בחוץ
אשר לא אדענו וחתמת בטבעתך חותם גזח על-רגלים רבים
בחי המתעוררים וחורפים.

וכיום הזה כי יקר מקרה ואביט את-קל-זאת, אז אראה
כי מתגוללים זכרונות הימים האלה ארצה מתבוססים באבק יחיד
עם-זכרון תענוגי ומכאובי אשר לחי הדלים ונמשכים.

לא פנית בבזו מעל שעשעי ילדתי אשר באבק וקול
הצעדים אשר שמעתי בילדתי מחדר שעשעי הלא אלה חם
אשר נד קולם חולך מוכב אל-כוכב.

נד

הנה זה אשר ישמח לבי: כי אשב ואֶאָרֵב אֶל-פְּאֵתֵי הַדְּרָכִים
בְּעֵת יְגִיסִי הַצִּלָּלִים אֶת-הָאוֹר וְהַנֶּשֶׁם יָבֹא לְמוֹעֵד תְּקִיפֹת הַקִּיץ.
מִלְאֲכֵי בְשׂוּרָה הָמָּה לִי הַבָּאִים מִכְּנַף-שָׁמַיִם אֲשֶׁר לֹא-
יִדְעָמִי וְדִבְרִים שְׁלֹום לִי וּמִמְהָרִים לְרוּץ לְדֶרֶךְם מִן-הַרְחֹוֹב וְהִלָּאֵה.
לְבִי יַעֲלֶץ בָּם וְנִשְׁמַת הַרֹּחַ הַעֹבֶרֶת מִתּוֹקָה לִי.
מַעֲלֹוֹת הַשָּׁחַר וְעַד-אֶפְלֹת הָעָרֶב פֹּה אֲשֶׁב עַל-יַד שְׁעָרֵי
וְאֲנִי יִדְעָמִי כִי הִרְגַּע אֲשֶׁר לוֹ קוֹיָתִי בֹא יָבֹא בְּפִתְעַ פְּתָאִם. אֲזֻ
אֶרְאֶה אֶת-פְּגִידָה.
וְעַד-בֹּא הָעֵת הַחַיָּא אֲשֶׁב-לִי נֶאֱשַׁח נֶאֱמָר לְבָדֵד. וְעַד-
בֹּא הָעֵת הַחַיָּא קֵלָא הַרֹּחַ אֲשֶׁר מִסְּבִיב אֶת-הָרִיִם הַטּוֹב אֲשֶׁר
לְחִקּוֹת.

מה

האם לא שמענתם את-קול מצעדיו בפאסט?
הנה הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך.
בכל-רגע ובכל-עת, בכל-יום ובכל-לילה הוא הולך, הולך.
תמיד הוא הולך.
זמרות רבות זמרתני בנחת עלי הרוח אם טובה ואם רעה,
אך קולותיהן קראו תמיד בלשם: "הוא הולך, הולך, תמיד הוא
הולך".
בימי השמש עם-ריח בשמי הניסן בינות לנתיבות היער
הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך.
בלילות הגשם עם-אפלת המזל במרפכת עבים
רבי חזיוני רעם הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך.
ביגון על-יגון לוחץ רק קול מצעדיו את-לבי - נרק מגע
הזקב אשר לכף רגלו הוא הנומן זמר לשמחתי.

מו

לא אדע קספּר לַעֲתִים הַרְחֻקוֹת אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ לַקְרָאתִי
 הֵלֶךְ וְקָרַב. שְׁמֶשֶׁךְ וְכוּכְבִּיךָ לֹא יוּכְלוּ לְהַסְתִּיר אוֹתְךָ מִמְּנִי לְנֶצַח.
 בָּקָרִים וְעֶרְבִים רַבִּים נִשְׁמַע קוֹל צְעָדֶיךָ וּמִלֶּאךְ הַבְּשׂוּרָה
 אֲשֶׁר לָךְ בָּא אֶל-תּוֹךְ לְבִי נִקְרָא לִי בִסְתֵר.
 לא אדע מדוע כָּכָה נִבְהָלוּ הַיּוֹם כָּל-חַיִּי וְלִמְהֵרָה רַגְשָׁת
 הַרְדַּת-גִּיל עָבְרָה אֶת-לְבִי.
 הֵייתִי כְמוֹ בָּא לִי הַמוֹעֵד לְכַלּוֹת אֶת-מִפְעָלִי וְאֲנִי בְּתוֹךְ
 תְּרוֹחַ-אֲשֶׁר מִסְבִּיב אֲרִים אֶת-הָרִים הַדֵּק אֲשֶׁר לְסִרְבָּתְךָ הַמְתִּיקָה.

מז

ה'לילה פמעט נמס ואני כחקה לו לשוא. ינאיתי פן יבא
 פתאם אל-דלתי בבקר אתרי-נפלי מרב יגיעה ואני שוכבת
 וישנה. הוי רעי, פתחונא לו את-הדלת ואל תעצרו אותו מבא.
 אם-לא יעירני קול מצעדי, אמצא-נא חן בעיניכם ואל-
 תנסו לעוררני גם אתם. לא-הפצתי כי יעוררני קול-מקהלות
 הצפרים המצפצפות או קול הרוח הסוער לקראת חג אור הבקר.
 תנוני ואישן בלי-מעצור ברגע אשר יגש אל-דלתי פתאם אדוני
 ומושלי.

הוי שנותי, שנותי הערכה, המחכה רק לרגע אשר יגע
 בי אדוני ומושלי למצו תחלי. הוי עיני הסגורות, אשר תפתחנה
 את-עפעפיהן רק לאור קולו בשחקו, פאשר יעמד לפני סמו
 בלום העולה פתאם מתהום חשכת השנה.

תנו-נא ויגלה אדוני ומושלי לנכח פני להיות לי ראשון
 מקל-אור ומקל-דמות. תנו-נא ויהי קול תרועת הגיל הראשון
 הגעור בגשמתי ליד מבט-עינו. תנו-נא ושבה אלי נפשי רק
 עם-שובי אליי

מח

בִּקְעוּ גִלֵּי זִמְרַת הַצִּפּוּרִים אֶת־יָם דְּמִמַּת הַבָּקָר, הַפְּרָחִים
אֲשֶׁר בַּפֹּאֲתֵי הַדְּרָכִים עָלּוּ וְעָמַר הַזֶּהָב פָּרִץ מִבֵּין בְּקִיעֵי הָעֵבִים -
נֶאֱנָחֵנוּ הִלְכְּנוּ כָלְנוּ וְעִיגִינוּ לֹא נָתַנוּ מַס לְכֶל־מַרְאֵה בְּדֶרֶךְ.

לֹא שָׁרְנוּ בְּשִׁירִים עֲלִיּוֹם וְלֹא הִשְׁתַּעֲשַׁעְנוּ, לֹא יָרְדְּנוּ
אֶל־הַכִּפְּרִים לַעֲשׂוֹת קִנְיָן וְתַמְוִירָה, לֹא דִבְרָנוּ דָּבָר וְלֹא שִׁחֲקְנוּ
וְלֹא פָגְרְנוּ בְּלִבֵּנוּ. הִלְכְּנוּ הִלָּךְ וְהַחֵשׁ אֶת־צַעְדֵּינוּ וְהָעֵת עָבְרָה.
הַשֶּׁמֶשׁ עָלְתָה עַד־חֲצִי הַרְקִיעַ וְהַיּוֹנִים הָגוּ בְּתוֹךְ הַצֵּל.
עֲלִים יָבִישִׁים רָקְדוּ וַיַּחֲלוּ לָחֵם הַצִּהֲרִים. הַנֶּזֶר הִרְעָה נָם וַיִּשֶׁן
בַּצֵּל מִחַת הַתְּאֵנָה, וְגַם אֲנִי כִרְעַמִּי אֲרָצָה עַל־שֹׁפֶת הַיָּם וְאֲרַבִּיץ
אֶת־יִצְרֵי הָעֵינִפִּים עַל־פְּנֵי יָרֵק הַשָּׂדֶה.

וְאַלֶּה אֲשֶׁר אָרְחוּ לִי בְּדֶרֶךְ שִׁחְקוֹ וַיִּלְעָגוּ לִי. אֶת־רֹאשִׁם
נִשְׂאוּ לְמַעַלָּה וְהֵם אֲצִים לְדֶרֶכָם. לֹא הִבִּיטוּ עַל־סְבִיבֵיהֶם רַגַע
וְלֹא יָשְׁבוּ לְנוֹחַ, וַיַּעֲלֵמוּ בְּתִכְלֶת הָעֶרְפֶּל לְמַרְחֹק וַיִּשְׁוֹטוּ עַל־
פְּגִי כְרִים וּגְבָעוֹת וַיַּעֲבְרוּ מַחֲזוֹת רַחֲוִקִים וְנִדְחִים. יְהִי אֱלֹהִים
עֲמָד, אֲרַחַת גְּבוּרִים, עַל־דֶּרֶכְךָ אֲשֶׁר קֵץ אֵין לָהּ בְּלַעַג וּבְתוֹכָהּ
הָאִיצוּ בִּי לָקוֹם, וְלִבִּי לֹא הָיָה עִמִּי. אֲבָדַת הָיְתָה נַפְשִׁי בְּתֵהוֹם
מִשְׁמַעַת עֲלִיָּה - בְּתוֹךְ הַצֵּל אֲשֶׁר לְחִדּוֹה קִדְרָת.

וְהַמְנוּחָה הָעֲמֻקָּה אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי יָרֵק הַשָּׂדֶה מַעֲשֵׂה יְדֵי רַקֻּמַּת
הַשֶּׁמֶשׁ רַחֲבָה וְנִסְבָּה בַּעֲצָלְתִּים עַל־לִבִּי. שִׁכַּחְתִּי אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר

על-אדומיו אני הולכת והסגרתני בפשי בלי דעת אל-נתיבות מעמעי
הצללים והזמירות.
ואחר-כן בהקיצו מתנומתי ובפתחי את-עיני וארא והנה
אתה עומד עלי ואת-שנתי תשטף מעלי בשחקך. מה-יכאמי כי
ארבה תהיה דרכי וכי ירבה קנה העמל לבא אליך!

מט

יכרת מעל כסא טלכותך ועמדת בפתח סבתי.
 לבדי זמתי בסתר פנה ונגינתי באה עד אוניה. יכרת
 ועמדת בפתח סבתי.
 חרשי זמרה רבים לך בהיכלך וזמירות יזמרו לך בכל-
 עת. אך זמרת התודה תדלה אשר לצעירת הנערות הזאת עוררה
 את-אהבתך. ברב-עניה ערב לבה להתערב בזמרה הנדולה אשר
 על-פני הארץ, ואסח באם ופרה הבאת לי לשקר ונתנצבת
 בפתח סבתי.

3

ה'לכתי מבית אל-בית בדרך העולה הכפרה לקבץ על-יד - ומרפבת הנחב אשר לך נראתה פתאם מרחוק והיא דומה לתלום חזיון נגה. אז נפלאמי מאד למראה מלך המלכים!
תקויתי נשאו ראש נאני דמיתי כי ימי הרעים תמו. אז עמדתי וחקיתי לנבבות אשר לא שאיתי ולמטמונים אשר יזרו לעפר מסביב.

במקום אשר עמדתי, שם התנצבה המרפבה. מבט עינך דבק אלי ואתה ירדת אלי ושחוק על-פיה: אז ידעתי כי גאלת הני באה לי הפעם. אף פתאם שלחת אלי את-ימינה ואמרת: "מה-לך את לכת לי?"

מה-עצום הוד המלכות אשר הראית בגיד נדך זה בשלחך את-כפך לשאל נדבה מאת שאלת נבבות! נבהלה הייתי ועמדתי ולא ידעתי מה-לעשות, ואחר-כן הוצאתי מתוך ילקוטי בלאת בגר דגן מעט ודל ונתתיו לך.

אף מה-נפלאמי בערב בהריקי את-שקי ארצה והנה בגר נחב מעט ודל בין צרורות עניי. אז בכייתי מרה ואשאל בלבי לאמר: מי-ימן והנה עם-נפשי לכת לך את-כל אשר לי באין מעצור!

נא

הַלֵּילָה קָרַר וּפִעֵל יוֹמֵנו שְׁלָם. חֲשַׁבְנוּ כִּי הָאֵרֶס הָאֲחֵרוֹן
הֵנָּה זֶה בָּא בְּטָרָם יְבֹא הַלֵּילָה וְנִדְלָחוֹת כָּל-הַבָּתִּים אֲשֶׁר בְּכֶסֶר
נִסְגְּרוּ כָּלָן. אִזּוֹ יֹאמֶר הָאֶחָד: „עוֹד הַמֶּלֶךְ יָבֹא“. נֶאֱנַחְנוּ שְׂחַקְנוּ
וְאָמַרְנוּ: „הִיא לֹא יִהְיֶה!“

חֲשַׁבְנוּ כִּי אִישׁ דָּפַק עַל-הַדֶּלֶת וְאָמַרְנוּ: אֵין-זֶה כִּי-אִם
הָרוּחַ. כְּבִינוּ אֶת-הַמְּנוֹרוֹת וְשַׁכְּבְנוּ לְיִשּׁוֹן. אִזּוֹ יֹאמֶר הָאֶחָד: „הֵנָּה
הַמְּבֹשֵׁר!“ נֶאֱנַחְנוּ שְׂחַקְנוּ וְאָמַרְנוּ: „אֵין-זֶה כִּי-אִם הָרוּחַ!“

וּבִדְמַמַּת הַלֵּילָה נִשְׁמַע קוֹל רַעַשׁ. חֲשַׁבְנוּ בְּשִׁנְתָּנוּ כִּי הוּא
הָרַעַם מִרְחוֹק. הִתְרוֹעְעָה הָאָרֶץ, הִתְמוּטְטוּ הַחֹמּוֹת וַיִּבְהִילוּנוּ
מִשְׁנִיתָנוּ. אִזּוֹ יֹאמֶר הָאֶחָד: „הֵנָּה זֶה קוֹל רַעַשׁ אֲפֹקִי!“ נֶאֱנַחְנוּ
אֲחוּזֵי שָׁנָה וְדַבְּרָנוּ וְלֹא יָדָעְנוּ: „רַק אֵין-זֶה כִּי-אִם שֶׁאוֹן
הָעֵבִים בְּגִלְגָּל!“

עוֹד חֲשַׁכַּת הַלֵּילָה רַבָּצָה עַל-הָאָרֶץ בְּהִשְׁמַע קוֹל הַתֵּן.
נִהְיָ קוֹל קָדָא: „הִתְעוֹרְרוּ, אֵל תִּתְמַהֲמַהּ!“ אִזּוֹ לָחֲצָנוּ אֶת-כַּפֵּינוּ
אֶל-לִבֵּבוֹתֵינוּ וְהִרְדָּנוּ מִיִּרְאָה. וְהָאֶחָד אָמַר: „רְאוּ הֵנָּה דָּגָל הַמֶּלֶךְ!“
נֶאֱנַחְנוּ עִמָּדָנוּ עַל-רִגְלֵינוּ וְקָרָאנוּ: „אֵין לָנוּ מוֹעֵד לְהִתְמַהֲמַם עוֹד!“
הַמֶּלֶךְ בָּא – אֵף אֵי גִרּוֹת, אֵי עֲטָרוֹת פְּרָחִים? אֵי הַכֶּסֶּא
לְהוֹשִׁיבוֹ עָלָיו? הוּא כְּלִמָּה, הוּא כְּלִמָּת עוֹלָם! אֵיהָ הַהִיקָל וְאֵיהָ
מִכְלֹלֵי הַפָּאָר? – אֵף הָאֶחָד אָמַר: „מַה-לָּכֶם תִּצְעְקוּ וְהִיא לֹא

תועיל? ברכוהו לשלום בידים ריקות, תביאוהו אל החדרים הערים!
 פתחו את הדלתות, הריעו בצלצלי קונכות! בחשכת הלילה
 בא המלך אל-ביתנו הסתר והדר. הרעם שאג בשמים. מפני
 הבקס יסוב החשף לאחור. הוצא את-בלוי הסתבות אשר למחציתך
 הקרועה והצע אותם בקצר. עם-הסערה בא פתאם מלכנו מלך
 הלילה הנורא

נב

חשבתני ולא ערבתי לבי לשאל מעמך את-מקלעת השושנים
אשר על-גרוותיך. אז חפיתי עד-הבקר עד-צאתך לדרך, למען
אמצא שארית מעט ממנה על-המטה. כמו עני העבד על-יד
בקשתי לפנות-שחר מפל עלה אחד או שנים.

רני לני מה-מצאתי ומה-נשאר לי מאהבתך? לא פרח ולא
ריח ניחוח ולא כללי עם-מי בשם, כי-אם חרבך העצומה הנוצצת
ללבת אש וכבדה כמטיל רעם. אור הבקר הרף בא בעד האשנב
ניתמודד על-מטתך. צפור הבקר צפצפה ותשאל: „הוי אשה, מה-
זה נתן לך?” – לא פרח ולא ריח ניחוח ולא כללי עם-מי בשם,
כי-אם חרבך הנוראה.

יושבת אני וחושבת לרעת מה-זאת לי מתנתך. אין לי
מקום להצפינה. בשתי לחגור אותה נאני אשה חלשה, ואם
אלחצנה אל-שני והכאיבה לי. ובקל-זאת אשא בלבי את-כבוד
נקל יגיעי: את-המתנה אשר נתת לי.

מן-היום הזה ומעלה לא יהיה עוד פחד לנגד עיני על-
פני האדמה, כי ידך תעז לי בקל-מלחמותי. אתה נתת את-המנוח
לחבר לי נאני אעטרנו חיי. חרבך עמי למען אגדע את-קבלי
ולא יהיה עוד פחד לנגד עיני על-פני האדמה.

מן-היום הזה ומעלה אשליך מעלי את-כל-צעצעי תפארתי

הַרִיקִים. וְעַתָּה, אֲדוֹנִי, אֲדוֹן לְבִי! לֹא אוֹסִיף עוֹד לְחַכּוֹת וּלְכַכּוֹת
בְּסִתְר פָּנֶיךָ וְלֹא אוֹסִיף עוֹד לְהַתְהַלֵּךְ בְּעִנְיָה וּבִנְעִימוֹת. אֶת־
מַרְבֵּךְ גִּתַּתְּ לִי לְהִיּוֹת לִי לְפֶאֶר וְלֹא יִהְיֶה לִי צַעֲצָעִי־תַפְאֲרוֹת
אֲתֵרִים.

נג

יפה העמיד על-ידך המשבץ כוכבים וממלא אבני חפץ
 מעשה חשב עם-רבא רבבות העבדים. אך יפה ממנו שבועתים
 חרף העקבה עם-לחט ברקה, אשר דמיונה ככנה אלהי וישנו
 הפרושה בעת תקב את-הארזמן הבער למועד מבוא השמש.
 רעדת היא כצליל קול החיים האחרון תחת עצמת המכאובים
 בדת המות את-מכתו האחרונה: נוצצת היא כשלהבת החיים
 הטהורה האוכלת בועם לבתה את-פל-הבא מן-העפר.
 יפה העמיד על-ידך המשבץ כל-כוכבי סגלה; אך חרף,
 אדוני, אדון הרעם, ממלאה יפעת כל-יפעה אשר מתחדד כל-
 גפוש מהביט עליה ואשר יפאר מאדם להגות בה.

נד

דער לא שאַלתי מעמך ושמי לא קראתי באַזונדער. דוקם
הייתי בהפרדה מעלי. נצבתי על-שפת הבאר עזובה, וצללי העץ
ירדו עליה עקלקלות, והנערות שבו הביתה עם-כדי הקרש
האדמדמות המלאות עד לשפתן. אז קראו לי, צעקו לי
ותאמרנה: „לכי עמנו, הנה חלה הבקר ויהי צהרים“. אף לבי
נמוג בי ואעמוד תחתיו ואצלוץ בתהום מחשבות ומה לא ידעתי.
לא שמעתי את קול צעדיך בבאך. עיניך מלאו יגון
בדבקן בי וקולך היה יגע בדברך. אז דברת אלי בדממה:
„איש הלך אנכי וצמא“ — ואני התעוררתי מחלומי בהקיץ ואסוף
מזפחתי מים אל-כפות ידיך המצמודות. העלים רעשו ממעל לנג,
הקוק זמר ממחבאים אשר לא נראו וריח פרחי הפבילה נול
מפורדות הדרך.

כבודת לשון וקסוית פלטה עמדי בשאלה לי לשמי. פי
מה עשיתי למענה אשר זכה תזכרני? ורק אשר לא נבצרה
ממני רמת לך מים לצמאך הנה זה לא יפח עוד מלבי לגנח
וזה ימלא את-חיי בנעימות תמיד. הנה את הבקר חלפה רנת
הצפרים רפתה, עלי הרים רעשים ממעל לי ואני משבת
חולקת בהקיץ.

נה

עצלות רבצת על-לבך ובעיניך עוד תלוינה התנומה.
האם לא באה השמעה אליך פי-הנה זה מלך הפרח
בתפארתו בין-החוחים? התעוררי נא, קומי נא! אל-נא תתני
לעת לעבור חנם!

בקצה משעול האבנים אשר בארץ שממות-עולמים יושב
רעי גלמוד ונגענב. אל-נא תשלי אותו. התעוררי נא, קומי נא!
מה-לך כי השמים נוט ינוטו ורעדו בשרב בצהרי שמש –
מה-לך כי החור הלהט ישטח לו את אדמת הצמאון –
האין אפוא גיל במעמקי לבך? האם על-כל מדרך כח-
רגלך לא יריע נבל-דרכך בנעימות זמרת מכאוביך?

נר

הנה קכה נדלָה שמחתך בי. הנה ירד נרדך אלי. הוי
 זאלי כל-שמי השמים! מה היתה כל-אהבתך אשר לך לזלא
 הייתי אנכי פה?

עשיתי לך חֶבֶר לך חֶלֶק עמי את-כל-אזרותיך. בלבי
 חִקִּימוֹת לך לְשִׁשְׁשִׁיעַ מִשְׁכָּן אֲשֶׁר-לֹא-יָמַד. בְּתוֹךְ חַיִּי נִצַּר לוֹ
 רְצוֹנְךָ אֶת-צִלְמוֹ.

ועל-זאת עטית תפארת כל-הוד, אתה מלך המלכים, לבָּעֶבֶר
 לְכֹד אֶת-לְבִי בִּיפְיָךְ. ועל-זאת תָּמַס אֶהְבְּתְךָ בְּתוֹךְ אֶהְבֵּת אֶהְבְּךָ
 לְמַעַן יֵרְאוּ אוֹתְךָ בְּהִתְחַבֵּרְךָ עִמּוֹ הִתְחַבְּרוֹת שְׁלֵמָה וְכִפְלֵת אוֹתְךָ
 לְשָׁנִים.

נז

הוי אורי, אורי! האור אשר מלכה ממנו על-הארץ, האור
הנושק לעינים, האור המתוק לכל!
הנה מרקד האור בלב-חיי, תמודי; הנה רעד האור על-
מיתרי אהבתי, תמודי. השמים נפתחים, הרוח סער בחזקה והשחוק
עובר על-פני האדמה.
צחקי הקיץ פושות את-מפרשיהן בים-אור. תבצלות ויטמינים
יגאו בנשוא האור את-גליו.
האור יחלק והיה לנהב על-פני כל-עב, תמודי, ויזרע אבני
חפץ לרב.
השמימה תפרוץ מעלה לעלה, תמודי, והיה גיל אשר לא
יכד. נחלי השמים עברו את-גדותיהם ושטף תהודה פרץ החוצה.

נח

תנו והתקרבו אליהי השמחה כלם בשירי האחרון - היא
 השמחה האמרת לאדמה ונתנה את-כחה בסערות עו בקרב צטח
 כל-יך, היא השמחה הפוקדת על-תאומי האחים, על-החיים
 והמות, וחוללו באין מצור לרוב כל-הארץ, היא השמחה הפורצת
 עם-רחמות הסערות וסערת ומעוררת את-כל-חי בשחוק קוללה, היא
 השמחה העלה דומם בשטף דמעותיה על-הלוט הדל האדם והשתחו
 והיא השמחה אשר תשפין לעפר את-כל אשר לה ודבר לא מנצח.

נט

אָמנם ידעתי, אהוב לבי, כי רק אהבתך היא הנשמה באור
המנוקב המרקד על-פני העלים והיא הנשמה בעבים העמלים
השטים בשמים והיא הנשמה גם ברוח הנצחה אשר תפוח בקרחה
על-פני מצחי.

אור הפקר שטף את-עיני — בטדתך היא אשר שלחת אל-
לבי. את-פניך השית מפרום, עיניך הביטו לתוך עיני, אז נגע
לבי עד-כפות רגליך.

ס

על-שפת הים אשר לעולמות אין-קץ מתקבצים ילדים.
השמים ממעל אשר אין להם חקר לא ינועו והמים מתחת אשר
אין להם מנוחה יסערו. על-שפת הים אשר לעולמות אין-קץ
מתקבצים ילדים בתרועות גדולות ובמחולות.

בתים הם בונים להם מן-החול והם משעשעים בקלפות
קונניות וריקות. מן-העלים הנובלים הם משרגים להם את-
אגיותיהם ומשליחים אותן בקול שמחה על-פני תהומות רחוקות.
הילדים משעשעים על-שפת הים אשר לעולמות.

אין המה יודעים לשחות. אין המה יודעים להשליך חבות.
דוגי פנינים צוללים לתהומות למצן פניניהם, רוכלים שטים
באגיותיהם, ורק ילדים מלקטים חלוקי חצץ ושבים וזרים אותם לרוח.
אין המה מבקשים מטמונים נתבאים, אין המה יודעים להשליך חבות.
הים סער בתרועת גילו והולך הליך וגאה והחופים מזהירים
בוהר שחוק יגז. הגלים זרעי המות מנמרים באוני הילדים
זמרות בלי מתשבה והיו כאם המטלטלת את-עוללה בערש. הים
משעשע את-הילדים והחופים מזהירים בוהר שחוק יגז.

על-שפת הים אשר לעולמות אין-קץ מתקבצים ילדים. רוחות
הסערה פושטות על-רקיע השמים באין נתיב, אגיות נשברות בצוללות
במים ואובדות, המות מהלך סביב סביב - והילדים משעשעים.
על-שפת הים אשר לעולמות אין-קץ נקבצים ילדים לקבצה.

טא

השנה הנפלאה על-עניני עולם - היש איש יודע אי מזה
 באה? הנה שמעה תשמע לאמר: מעון לה בבכרי הנפלאות בתוך
 צללי גירות-עד המוארים באור תולעי האש הפכה אשר שם
 שני ציצים רוי קסם. משם היא באה למען נשק את-עניני העולם.
השחוק הרעד על-שפתי העולם מדי ישנו - הנה איש יודע
 אי איפה נולד? הנה שמעה תשמע לאמר: קרן צעירה וחררה
 אשר תחרטש הירח דבקה בקצה ענן סתו גוע ובחלום בקר
 טבול טל נולד פטר רחם - זה השחוק הרעד על-שפתי העולם
 מדי ישנו

הטל המתוק והצח הרבץ על-יצי עולם - הנה איש יודע
 איפה התחבא עד-כה? הנה בעוד היתה אמו נערה צעירה חלה
 את-לבה בתעלמות לחש אהבה עננה - זה הטל המתוק והצח
 הרבץ על-יצי עולם

סב

כִּי־אָבִיא לָךְ צַעֲצָעִים צְבוּעֵי צְבָעִים שׁוֹנִים, בְּנִי, אֹז תִּבְיִן
 נִפְשִׁי אֶת־מִשְׁפָּט נִגָּה הַזְּבָעִים הַנִּפְלָאִים אֲשֶׁר עַל־הָעֵבִים וְאֲשֶׁר
 עַל־הַנִּים וּמְדוּעָזָה נִהְדָּרִים כָּכָה הַפְּרָחִים בְּשַׁלָּל צְבָעֵיהֶם הַשׁוֹנִים —
 כִּי־אָבִיא לָךְ צַעֲצָעִים צְבוּעֵי צְבָעִים שׁוֹנִים, בְּנִי.

כִּי־אֲשִׁיר לָךְ אֶת־שִׁירִי לְבַעֲבוֹר הַרְקִידָה, אֹז תִּדַּע נִפְשִׁי
 מֵאֵד מְדוּעָזָה תִּזְרוֹם זִמְרָה בְּתוֹךְ הָעָלִים וּמְדוּעָ יִשְׁלַח הַגָּלִים
 אֶת־צִלָּי קוֹדֻמֵּיהֶם אֶל־רֹב הָאֲדָמָה הַקְּשֻׁבָּת — כִּי־אֲשִׁיר לָךְ אֶת־
 שִׁירִי לְבַעֲבוֹר הַרְקִידָה.

כִּי־אֲשִׁים לָךְ מִמֵּתִקִּים עַל־כַּפּוֹת יְדֶיךָ הַחוֹמְדוֹת, אֹז תִּדַּע
 נִפְשִׁי פִּתְאֵם לָמָּה־זֶּה יִהְיֶה הַדָּבָשׁ בְּכּוֹס הַפָּרַח וְעַל־מַה־זֶּה יִמְלֵא
 כֶּל־פְּרִי עֵסִיס־צוּפִים בַּסֵּתֶר — כִּי־אֲשִׁים לָךְ מִמֵּתִקִּים עַל־כַּפּוֹת
 יְדֶיךָ הַחוֹמְדוֹת.

כִּי־אֲשֶׁק אֶת־לִחְיֶיךָ לְנִטּוּעַ שְׁחֹק בְּשִׁפְתֶיךָ, חֲמוּדִי, אֹז אֲבִין
 הֵיטֵב מַה־מִּשְׁפָּט הַחֲדָנָה הַזֹּדֶמֶת מִן־הַשָּׁמִים עִם־אוֹר הַבֶּקֶר וּמַה־
 דָּבָר הַנְּעִימוֹת אֲשֶׁר יִתֵּן רוּח־הַקִּיץ לְבִשְׁרִי — כִּי־אֲשֶׁק אֶת־לִחְיֶיךָ
 לְנִטּוּעַ שְׁחֹק בְּשִׁפְתֶיךָ.

טג

עשיתני מודע לרעים אשר לא ידעתי. שמת לי מושב
בבתים אשר לא לי. את-הרחוק ממני הקרבת אלי ואת-הנכרי
עשית לי קרוב.

פיהיה עלי לעזוב את-מחסי הנאמן ורע הדבר בעיני.
אכן אשבח פי שכן הישן בקרב החדש וכי אתה שכן בכל.
בין-לדה ומות, בעולם-זה או בעולמות אחרים, בכל-מקום
אשר אתה מביא אותי שמה, שם אתה לי החבר האחד לחי
לעד ולעולם אשר תקשר את-לבי בעבותות חדנה אל-כל-זר.
וזה אשר ידע אותך, אין-דבר זר לו ואין-דלת סגורה
לפניו. אנא רצה את-תפילתי ואל יאבדו ממני קנצח נעימות
מגע האחד מפני שעשעי הרבים.

סד

בְּמוֹרֵד הַנַּחֲלָה הַשָּׁמַם בֵּין־טַרְפֵּי הַחֲצִיר הַנָּשָׂא שְׁאֵלְתִּי אוֹתָהּ
לֵאמֹר: „נִעְרָה, לָאֵן אַתְּ הוֹלֶכֶת וְאֶת־מְנוּרָתְךָ אֲשֶׁר בְּיָדְךָ אַתְּ
מִכְסֶה בְּאֶדְרֵתְךָ? רְאֵי הִנֵּה בֵּיתִי אָפֵל כָּלוּ וְנִעְנֹב – הַשְׂאִילֵנִי
אֶת־גִּרְךָ“. אִזּוּ נִשְׁאַה אֶת־עֵינֶיהָ הַשְּׁחֹרֹת רָגַע אֶחָד וּתְבַט אֶל־פְּנֵי
מִן־הָעֶרְפֶּל וּתֹאמֶר: „הִנֵּה בְּאֵתִי אֶל־הַנַּחֲלָה לְהַצִּיף בּוֹרְמָתוֹ אֶת־
הַמְּנוּרָה בְּאֲשֶׁר יֵרֵד אוֹר הַיּוֹם לְנִטּוֹת מַעְרָבָה“. וְאִנִּי לְבָדִי עֲמַדְתִּי
בֵּין־טַרְפֵּי הַחֲצִיר הַנָּשָׂא וְאֶתְבוֹנֵן אֶל־הַלֵּהָבָה הַכֹּהֶה אֲשֶׁר לְמְנוּרָה
הַצֵּפֶה לְלֹא־הוֹעִיל עַל־פְּנֵי הָזָרִם.

בְּדַמְמַת הַלֵּילָה אֲשֶׁר־יָרַד שְׁאֵלְתִּי אוֹתָהּ לֵאמֹר: „נִעְרָה,
גְּרוּמִיךְ הָעֵלּוּ כֻלָּם – לָאֵן אִפּוֹא אַתְּ הוֹלֶכֶת עִם־מְנוּרָתְךָ? רְאֵי הִנֵּה
בֵּיתִי אָפֵל כָּלוּ וְנִעְנֹב – הַשְׂאִילֵנִי אֶת־גִּרְךָ“. אִזּוּ נִשְׁאַה אֶת־עֵינֶיהָ
הַשְּׁחֹרֹת אֶל־פְּנֵי וּתַעֲמֹד רָגַע אֶחָד כְּפִסְסַת עַל־הַסַּעֲפִים וְאֶחָד
אָמְרָה: „הִנֵּה בְּאֵתִי הָלוֹם לְהַקְדִּישׁ אֶת־מְנוּרָתִי קֹדֶשׁ לְשִׁמִּים“. וְאִנִּי
עֲמַדְתִּי וְאֶתְבוֹנֵן אֶל־גִּרְךָ בְּהִיּוֹתוֹ אָפֵל לְלֹא־הוֹעִיל בְּתַהוֹ.

בְּחֻשְׁכַּת חֲצוֹת־לַיְלָה בְּאֵין נֶגֶה יָרַם שְׁאֵלְתִּי אוֹתָהּ לֵאמֹר:
„נִעְרָה, לְמַה־זֶּה לָךְ אַחֲזוּ אֶת־הַמְּנוּרָה קְרוֹב אֶל־לְבָבְךָ? רְאֵי הִנֵּה בֵּיתִי
אָפֵל כָּלוּ וְנִעְנֹב – הַשְׂאִילֵנִי אֶת־גִּרְךָ“. אִזּוּ הַתִּנְצָבָה רָגַע אֶחָד וּתַחֲשֹׁב
מַחֲשָׁבוֹת וּתַתְּמָה וּתְבַט אֶל־פְּנֵי מִן־הָעֶרְפֶּל וּתֹאמֶר: „הִנֵּה הַבְּאֵתִי אֶת־
גִּרִּי, לְמַעַן שִׁים חֶלְקִי אֶף־אִנִּי בְּסֶגַח חֲנֻכַּת הַמְּנוּרֹת“. עֲמַדְתִּי וְאֶתְבוֹנֵן
אֶל־מְנוּרָתָהּ הַקְּטָנָה הַאֲבֹדָת לְלֹא־הוֹעִיל בֵּין־הַגְּזֵרוֹת.

סה

מה, אַלֶּהי, הַשְׁקוּי הַנִּבְחָר אֲשֶׁר חִפְצָתָּ מְבוֹס חַיִּי זֹאת
הַמִּלְאָה עַד לְשִׁפְתָהּ?
מִשְׁרָרִי! הַשְׁמַח תִּשְׁמַח לְהַבִּיט עַל-פִּי עֵינֵי אֶת-בְּרִיאָתָהּ
אֲשֶׁר בָּרָאתָ וְלַעֲמֹד עַל-פִּתְחֵי אֲזִנִּי לְבַעֲבוֹר. הִקְשִׁיב עַל-פִּיהֶן
בְּדַמְמָה לְקוֹל צְלִילֵי זְמִירוֹתֶיהָ נִצַּח?
עוֹלָמָהּ בָּרָא מַלְאִים בְּתוֹךְ רוּחֵי וְחֲדוֹתָהּ מוֹסִיפָה עֲלֵיהֶן אֶת-
הַנְּגִינּוֹת אֲשֶׁר לָהֶן. מִסְּגִיר אֶתָּה אֶת-רוּחָהּ אֵלֶּי בְּאַהֲבָה וְבִי אֶתָּה
מוֹצֵא אֶזְבֵּל-מִתְקָהּ אֲשֶׁר לָךְ.

סו

זאת אשר התלוננה תמיד במעמקי נפשי בזיו ערפלי
 ונגזרות, זאת אשר לא הסירה מעודה את-צעייסיה מעליה בקיות
 הבקר, - תהי-נא זאת מתנתי האתרונה אליה, אלהי, מעלפת
 אחרית זמנתי.

מלים צרנו אליה והחטיאו מלמציאה; מחנונים ששחו אליה
 לשוא את-פניהם החומדות.

תעה הייתי ממדינה למדינה ואותה שמרתי בלבי; מסביב
 לה עלו ונדרו חיי במעלות ובמורדות.

במחשבותי ובמעשי, בחינוכתי ובחלומותי היתה היא
 המושגת, ורק אשר צמד עמדה תמיד מרחוק בודה.
 רבים דמיו על-דלתי וישאלו לה וישובו על-עקבם בלא
 תמדה.

לא הנה איש בכל-הארץ אשר ראה אותה פנים אל-פנים,
 והיא נשארה בדרך ומחכה עד-תבא ותבקש אותה.

זו

אתה השמים ואתה גם הקו.

הוי אתה הנחמד, אשר אהבתך מקננת בשמים ונעשה את-
כל הנשמה צבעים וצילי-קול וריחות.
הנה בא הבקר עם טנא וקבו, נשא מכילי יפי לעשר בו
דומם את-האדמה.

אחר בא הערב על-פני כרים בידים העוזבים מבי אדריים
ובינות למשעוררים לא-דרוכים הוא נשא בכד-וקבו שלום טיב-
המנוחה הגדול במערב.

ושם באשר השמים פרושים באין-חקר לנכח הנשמה,
והיא ערגת לעוף אל-חובם, שם ימשור הזר הקבן באין שטח
בתם. שם אין יום ואין לילה, אין דמות ואין צבע ואין אלה
אוי-אחת.

סח

קו השמש אשר לך ירד אלי על-פני האדמה ונרועותי
פרושות, והוא עומד על-יד פתחי בל-היום לבבור קחת עמו
ולבבור הרביץ לרגליך את-העבים אשר יצרו לך דמעותי
ואנחותי וזמירותי.

בהוללות שמחה תעשה על-לבה סבור הכוכבים את-אדמת
העבים הקדרים ושום תשים לה מראות שונים ותכפול לה
מכפלות באין מספר ותמן לה צבעים אשר יתחלפו באין מעצור.
קלה היא מאד ונמוגה. עננה ורנת דמעה וקדרת, על-
בן אהבת אותה, אתה הטהור והצח. וזה הדבר אשר לא יכבד
ממני לבסות את-אורך הלבן והנהדר בצלליה האדירים.

סט

וזאת נרמית-הסיים השוטפת יום וליילה בתוך גירי היא
 השוטפת בתוך היקום ומחוללת את-מחולותיה בקצב ובמדה.
 והם גם הסיים הדופקים בעליצות-גיל בקרב עפר האדמה
 בתוך טרפי עשב אין-מספר ומשתפכים בהמון גלים סערים בתוך
 עלים ופרחים.
 והם גם הסיים המטלטלים בערש הים הגדול אשר ללדה
 ואשר למות, אשר במורדות הים ואשר במעלות הים.
 ואני ידעתי מאד כי גם יצרי ימלאו זיו נגה כלם בהיותם
 נגעים אל-צבא הסיים הזה. הנה זאת כל-גאותי כי דפק הסיים
 אשר מעולם מפוז גם בקרב דמי ברגע הזה.

ע

היפלא ממך לעלוי עם עליצות הסדר נזה אשר מעולם?
אם יצטר ממך לפזז ולכרכר ולגוע עם-שבילת הסדרה האמה
הואח?

כל-הימים סער ולא נעמוד, אין מביט לאחור, אין כח אשר
נעזור אותו להעמידו מסערתו.

יחד עם-הנמרה הנחפזה והסערת הזאת באים הנמנים
במחולותיהם וחולפים — צבעים וצלילים וריחות משתפכים ורמות
ורמות באין קץ בעתרת סדרה אשר תחלוף ותגוע ורמות בקל-רגע.

עא

טוב לי כי אספסל את-נפשי ואהפכה לכל-רוח, למען אשר
 תשליך צללי צבעים על-פני הדר זיוה — זה טוה אשר לי.
 אתה בעצם ידך שמת גבול בקרב נפשך וקראת לחלקי
 נפשך הנפרדים רבא רבבות שמות. וזאת נפשך הנפרדה הייתה
 בקרבי לעצם מעצמי.

שירי המר נתן את-הד קולו בשמי כל-השמים בתוך המון
 צבאי דמעות ושמחות, ונעות ומקות; גלים עלים ויוזרים, הלומות
 נמוגים ונבראים, ובקרב נפשי הזה גם תבושתך אשר הציגות לך
 אתה בעצם ידך.

הקיר אשר הקימות לך צבוע תמונות ער-בלי-מספר עשיות
 במצבוע הליכה והיום ומאחריו הזה גם הכסא אשר לך וחזקקים
 עליזו אותות סתרים רבים, מעקלים ונפלאים, ואין גם אף קו
 אחד ישר.

התפארת הגדולה אשר לך ואשר לי יחדו כסתה את-פני
 השמים. כל-הרוח אשר מסביב ירעד לקולות הצלילים אשר לך
 ואשר לי יחדו, ודורות על-דורות יעברו עלינו ככה בהעלמנו
 ובהגלותנו שגינו — אתה ואני יחדו.

עב

הגה הוא, האחד הפנימי, המעיר את-נפשי במגע ידי
הנסתרות והנחבאות.

הגה הוא המפיל את-קסמיו על-עיני ומגן בתאוה על-מיתרי
לבי מדי אשר יחליף בי את-המענוגות ואת-המכאובים פעם כזו
ופעם כזו.

הגה הוא הארג את-ארג המיה אשר לו בחליפות צבתי
ההנה והקסף, התכלת והירק, ומבעד למכפלות השמלה הוא שולח
את-כפות רגליו אשר אם אגע אליהן ושכחתי את-נפשי.

ימים באים ודורות חולפים והוא המניע תמיד את-לבי
באלפי שמותי השונים ובמראות שונים ובסערות גיל ודאבון שונות.

עג

לא באַמרי נואַש לַכֹּל אַראָה גאַלֶּה לְנַפְשִׁי בְּתוֹךְ אֶלְפֵי כִכְלֵי
 תַעֲנוּגִים מוֹצֵא אֲנִי אֶת-הַחֲפָשָׁה חֲבֵקֶת אוֹתִי.
 תָּמִיד אַתָּה מוֹסֵף לִי אֶת-מֶסֶךְ יִינֹף הַנִּבְחָר עִם-אֲבָעִי
 וְרִיחוֹתָיו הַשּׁוֹנִים וְאֶת-כּוֹס הַחֶרֶשׁ אֲשֶׁר לִי תַמְלֵא עַד-שִׁפְתּוֹ.
 בְּלִבְת אֲשֶׁךְ יַעֲלֶה עוֹלָמִי אֶת-מֵאוֹת מְנוֹרוֹתָיו הַשּׁוֹנִים וְיַעֲמִיד
 אוֹתָן לְפָנַי הַמְּנוּבָס אֲשֶׁר לְהִיכָלְךָ.
 אֶת-שְׁעָרֵי חוּשֵׁי אֲשֶׁר-בִּי לֹא אֶסְגּוֹר עַד-נֶצַח. תַעֲנוּגוֹת מְרָאָה
 עֵינַי וּמִשְׁמַע אָנֹכִי וּמִנֵּע יָדַי יִהְיוּ מְקוֹר לְתַעֲנוּגֶיךָ.
 כָּל-חַיּוֹנוֹתַי יִהְיוּ לְשִׁלְהֶבֶת תַעֲנוּגוֹת וְכָל-מִשְׁאֲלוֹתַי יִבְשִׁילֻצֵּר
 פָּרִי אֱהִיבָה.

עד

היום חלף, הצללים ירדו על-פני האדמה. הגה באה העת
לצאת המימה קטלא את-כדי.

רוח הערב נושא את-רנת המים הכבדה. הגה היא קראת לי
לצאת אל-תוף החשכה. ברחוב הבדד אין עברים והולכים עוד.
רוח צח קפוח והגלים מרקדים על-פני הנחל.

לא אדע אם אשוב הביתה. לא אדע את-מי אפגוש בדרכי.
שם בשפת הנחל באני שיש קטנה יושב איש זר לי ומנגן בכנורו.

עו

מתנותיה אשר נתת לנו בני המותה ממלאות את-כל-
צרכינו — ובכל-זה אנחנו שבים אליך כפעם בפעם ומשאלינו לא
מעטו.

הנהר עשה את-משלחתו דבר יום ביומו ומטהר לרוח ארזה
בין שדות וכפרים — ובכל-זה נחפו זרמו אשר אין קץ לו להגיע
למקום-שם תרמץ את-כפות רגליה.

ברית הניחום אשר לו ימתיק הפרח את-הרים — ובכל-זה
פגעו האחרון יהיה להיות לך לקרבן בלו.

לא תדל הארץ בהיותה עובדת לך.

את-דברי המשורר יבין איש איש על-פי דרכו — ובכל-זה
הגית בלם האחרונה פנה רק אליך.

ער

היום על-יום, אדון חיי, שומה עלי לעמוד לפניך פנים אל-פנים? אם במעל כפים שומה עלי, אתה אדון כל-העולמות, לעמוד לפניך פנים אל-פנים?

הסתחת שמיך הגבהים עלי להתיצב דומם וגלמוד ובלב עונה שומה עלי לעמוד לפניך פנים אל-פנים?

הבעולמה אשר שם עמלים כל-היום, בקרב המון נחפז ובעודי מטען עבודה ומלחמה, שומה עלי לעמוד לפניך פנים אל-פנים?

ואם פעלי יתם על-פני האדמה הזאת, האם בקד ובאין לשון תקנה שומה עלי, אתה כלל המלכים, לעמוד לפניך פנים אל-פנים?

עז

יְדַעְתִּיךָ כִּי אַתָּה אֵלֹהִי, עַל־כֵּן אֶעֱמֶה מִרְחוֹק — אֵךְ לֹא
 יְדַעְתִּיךָ כִּי אַתָּה קְרוֹבִי לְבַעֲבוֹר אוֹכֵל לְהִתְחַבֵּר אֵלַיךָ. יְדַעְתִּיךָ כִּי
 אַתָּה אָבִי, עַל־כֵּן אֶכְרַע לְרַגְלֶיךָ — אֵךְ לֹא אֶתְפַּשׁ בְּיָדְךָ כְּתַפֵּשׁ
 בְּיַד בֶּרֶעַ.

לֹא אֶעֱמֶד בְּאֶשֶׁר תִּכְרַד אֵלַי וּבְאֶשֶׁר תֹּאמַר לִי כִּי לִי אַתָּה,
 לְבַעֲבוֹר אֶצְמִיד אוֹתְךָ אֶל־לְבִי לַעֲשׂוֹתְךָ לְחֶבֶר לִי.

אִחַ אַתָּה לִי בֵּין־אֲחֵי — אֵךְ אֲנִי לֹא אֶתְבוֹנֵן אֵלֶיְהֶם וְלֹא
 אֶחְלַק עִמָּם אֶת־שִׁכְרִי, כִּי אֶת־כֹּל־אֲשֶׁר־לִי אֶחְצֶה רַק בֵּינִי וּבֵינְךָ.

בְּטוֹב לִי וּבְרַע לִי לֹא עֲמַדְתִּי עִם־בְּנֵי אָדָם כִּי־אִם עִמָּךְ
 עֲמַדְתִּי. יִרְאֵתִי מִיָּאֵשׁ אֶת־חַיִּי וְלָכֵן לֹא אֶטְבּוֹל נַפְשִׁי בְּיַם־הַחַיִּים
 הַגָּדוֹל.

עח

אז בהיות פבל חדשה עוד וטוכבים הזהירו כלם בזיום
הראשון, ויבקצו האלהים ויבאו וישבו יחדו וישירו לאמר: „האח,
האח, האח, שלם תקוון עד-תכלית! האח, האח, היתה השמחה בלי
שמן דפיו“

ופתאם ויקרא האחד: „ראה אנכי כמו פרץ נפל בקיר
המאורות ואחד מן הטוכבים אבד“.

ומיתר הנהב אשר לנבלם נתק, שירם חדל, ויחרדו כלם
תודה גדולה ויקראו: „אמנם כן, הטוכב האבד היה הטוב מכל-
הטוכבים, ציץ התפארת אשר לכל-השמים!“

ומן היום והוא יבקש הטוכב האבד בלי-טעזור, ומפה לפה
סעבור השמחה כי באבד הטוכב אבד לחבל שעשעה האחד.

ורק בהיות הדממה עמקה בלילה ושחקו הטוכבים והתלחשו
איש באוני אחיו ואמרו: „לשוא הם מבקשים! שלם תקוון בכל, לא
תחסר דבר!“

עט

אם-זה גורלי לבלתי מצא אותך בסיים האלה, כי-עתה תן
 נא ואדע תמיד בנפשי כי נסתרה ממני חזות פגיה - תן נא ולא
 אשכח את-זאת לרגע ואשא את-מכאוב-דאגתי זה בקרב חלומותי
 ובהקיץ.

אם חולפים ימי בשנקים מלאי עם בעולם זה וידי צמוסות
 משא בצעי דבר יום ביומו, כי-עתה תן נא ואדע תמיד בנפשי כי
 דבר לא רכשתי - תן נא ולא אשכח את-זאת לרגע ואשא את-
 מכאוב-דאגתי זה בקרב חלומותי ובהקיץ.

כי אשב בפאתי הדרך עיף ונאנח מעמל, כי אציע לי משכב
 על-פני עפר האדמה, כי-עתה תן נא ואדע תמיד בנפשי כי עוד
 רב לפני הדרך - תן נא ולא אשכח את-זאת לרגע ואשא את-
 מכאוב-דאגתי זה בקרב חלומותי ובהקיץ.

אם לבשו חדרי את-עדים והחלילים מריעים בקול והשחוק
 הולך וגדול, כי-עתה תן נא ואדע תמיד בנפשי כי לך לא קראתי
 לבוא אל-ביתי - תן נא ולא אשכח את-זאת לרגע ואשא את-
 מכאוב-דאגתי זה בקרב חלומותי ובהקיץ.

פ

אוי שמשי אָשר קנצח יוהיר! דמייתי קפליטת ענן-סתו החלעה
בשמים קלא הועיר. מגע חמך לא הפיץ עוד את-אדי קמען שימני
עם-אורך להיות באחד, ואני פה ספר את-החדשים ואת-השנים
המבדילים ביני ובינך.

אם-זה חפצך ואם-זה קף שעשע, פי-עמה קח את-נפשי
הריקה והשטה הזאת, משח אותה בצבעים, שים עליה זרב, ורה
אותה על-פני הרוח הפוחז ונרעם אותה קנפלאות שונות.
ואחר-כן כי יהיה חפצך לכלות את-שעשעך זה בליקה, תן
נא ואמס ואבד בחשך או בשחוק בקרך העלן בקרה זכה וטהורה.

פא

ב'ימים אשר שבתי מכל-פלֿאקה התעצבתי אל-לִבִּי על-דבר
 העת האבֿדת חנֿם. אך העת לא אבֿדה לִי, אִדְנִי! אתה שמֶתָ אֶת-
 כל-רגֶע מרגֶעי חַיִּי אֶל-מֶחֶת יָדְךָ.
 בְּסֶתֶר לִב־הַיָּקוֹם הפֶּכֶתְ אֶתהּ אֶת-כל-זֶרַע מִזְרִיעַ וְעֲשִׂיתָו
 לְצִמָּח, צִיץ הַפֶּכֶת לְפָרֶחַ וְטֶרֶפִי פְּרִיחִים הִיוּ לְעֵצִי פְּרִי לֶרֶב.
 וְאֲנִי בְּהִיּוֹתִי עֵינִי וְאֶשְׁכֵּב עַל-עֲשָׂתִי בְּעֲצָלָתִים וְאֶחְשׁוֹב כִּי
 שֶׁבֶת כֵּל-מַעֲשֵׂי. אֵךְ בְּבִקֹּר הַקִּיצוֹתִי וְאֶרְאֶה וְהִנֵּה גִּי מֵלֹא פִּזְאִי
 פְּרָחִים.

פב

ב'דף, אדנ'י, תהיה העת בלי קץ. אין סופר לספור את-רגעיה.
 זמים ולילות חולפים, דורות צצים ונובליים כמו מרחים. אכן
 אמתה הוא היודע לחפזות!
 שנות-מאה אחר שנות-מאה הולכות ואמתה יושב ומשלים
 בנח קטן במדבר.
 לנו אין עת להאכידה חנם, ובאין לנו עת ממחרים אנונו
 לחסוף על-זמין ולגזור על-שמאל. עניים אנונו עד-מאד לבלתי
 ירא מלאחר.
 וככה עוברת עתי ואני נותן אותה לכל-נקשה ולכל-מר-
 נפש הבא לבקש - ומנפחה ריק כליל מכל-קרבן.
 וכרבות הימים כן אחפו, כי יראתי פן סור יהיה שערך -
 אף ראה הנה פה העת גדולה נאקרה.

כג

אמי! אעדה-נא על גרורותיך שך-שך פנינים לְקַט דמעות
עצבי.

רַקְמוּ הַכּוֹכָבִים אֶת-צְמִידֵיהֶם מִן-הָאֹר לַעֲדוֹת אוֹתָם עַל-
בִּגְדֵיךָ, וְאֲנִי פֹה אֶקְשֶׁר-לָךְ אֶת-עֲדֵי עַל-לְבָבְךָ.
יָקָר וְשֵׁם-תַּפְאֶרֶת מִמֶּךָ לִי, אֶת תְּהִנִּים וְאֶת תְּשׁוּבִי וְלִקְחָתָם
אֵךְ זֶה עֲצָבִי לִי הוּא לְבָדִי, וְאִם הִקְרַבְתִּי לָךְ לְקַרְבָּן וְגִמְלָתָ לִי אֶת
אֶת-חֲסִדְךָ תַּחֲתִיו.

פד

זו המכאוב בהפרד איש מאחיו הוא הפרוש על-מלאו כל-
האדמה ומעמו היא שומה לְצורות באין מספר בשמים בְּלִי קץ.
זו המכאוב בהפרד איש מאחיו הוא המביט בְּדַמְמַת כָּל-
לֵיָהּ מְכוּכָב אֶל-כּוּכָב וְנוֹחַן הַד זְמִירוֹתָיו בְּשֵׁאוֹן רֵעַש הַעֲלִיט
בְּחִשְׁתַּת הַנָּשֶׁם אֲשֶׁר בְּלִי תִמוֹז.
זו המכאוב הפרוש על-כָּל הוא הַחֲדָר אֶל-כָּל-אַהֲבָה וְאֶל-
כָּל-חֶפֶץ, אֶל-כָּל-מִכְאוֹב וְאֶל-כָּל-תַּעֲנוּג אֲשֶׁר בְּמִשְׁכָּנוֹת הָאָדָם, וְהוּא
אֲשֶׁר יִמּוּג וְאֲשֶׁר יִשְׁטוֹף בְּאַלְפֵי קוֹלֹת זְמֶרָה בְּקֶרֶב לֵב מְשֻׁרִי.

פה

ביי-יצאו גבורי המלחמה בפעם הראשונה מהיכל נשיאם —
 איפה היתה גבורתם? איפה היה נשקם וחליצתם?
 היו פניהם כפני דלים וחללי-ישועה וחוצים נתכו עליהם
 כמו גשם ביום אש-ייצאו מהיכל נשיאם.
 וכי-שבו גבורי המלחמה אל-היכל נשיאם — איפה היתה
 גבורתם?
 הסירו מעליהם את-חרבם, הסירו מעליהם את-קשתם ואת-
 חניתיהם. שלום היה תרות על-מצחם ואת-פרי חיייהם עזבו מאחריהם
 ביום אשר-שבו אל-היכל נשיאם.

פר

המנות והעבדות עומד על-פתי. עבר ארחות-ים לא-נודע
ניבא את-קריאתך אל-ביתי.
הלילה אצל ולבי מלא חרדה – ובכל-זה אקח את-המנוחה,
אפתח את-שערי ואשתחווה לפניו לשלום. הלא מלאך הוא העומד
על-פתי.
אכרע לו במעל כפים ובקטעות. אכרע לו ואשים לפני
רגליו את-אוצר לבי.
אז ישוב מעלי אחרי מלאו את-משלחתו וצל עכור יעונ
אחריו על-פני בקרי – ובביתי העזוב ישאר רק גוי הדל והיה וז
מרגני האחרון לך.

פז

נואש מתקנה אני הולך לִבְקֶשֶׁה בְּכָל-פְּנוֹת מִשְׁכְּנִי וְלֹא
אֶמְצָאָהּ.

ביתי קטן וְזֶה אֲשֶׁר-הֵלַךְ מִשָּׁם רָגַע אֶחָד לֹא יָשׁוּב וְלֹא
אֶמְצָא עוֹד.

אך מְעוֹנָה, אֲדֹנִי, גְּדוֹלַ עַד-בְּלִי-קֶץ, וּבָבְאִי לִבְקֶשֶׁה וְאָבֹא
עַד-פֶּתְחָהּ.

עֲמַדְתִּי מִחַת-חֶפֶת הַזֶּהָב אֲשֶׁר לְשָׁמַי עֲרִבָה וְנִשְׁאַתִּי אֶת-עֵינֵי
הַרְעָבוֹת אֶל-פָּנֶיהָ.

בָּאתִי עַד-גְּבוֹל חַיִּי-עַד אֲשֶׁר-שָׁם לֹא יֵאבֹד דְּבָר — לֹא תִקְוָה
וְלֹא בִרְפֹת טוֹב וְלֹא פָנִי אִישׁ אֲשֶׁר-נִרְאוּ מִבֵּין דְּמַעוֹת.

אוֹיְהָ, טָבֵל אֶת-חַיִּי הַרִיקִים בָּיָם זֶה, שְׁטָף אוֹתָם בְּמַעַמְקֵי
תְּהוֹמוֹ. תָּן נָא וְתַחֲוֹשׁ נַפְשִׁי אֶת-הַטֶּחֶק הַאֲוִבֵד אֲשֶׁר לְפָנַי עַם-
צָנָא כָל-הַיָּקוּם.

פח

אָלֵהי הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר שָׁמָּה מִיתָרִי וַיְגַה הַנִּתְקִים לֹא יִזְכְּרוּ
 לִי עוֹד אֶת-תְּהִלָּתְךָ. פֶּעַמּוֹנִי הָעָרֵב לֹא יִבְשְׁרוּ עוֹד אֶת-מוֹעֵד
 עֲבוֹדֹת הַקֹּדֶשׁ. הָרוּחַ אֲשֶׁר עַל-סִבְיָה דוֹמָם וּמִחְרִישׁ.
 בְּזוּלָה הָעֲזוּב נֶשֶׁב רוּחַ הָאָבִיב, בְּרֶכֶת שְׁלֹם הוּא נִשָּׂא מֵאֵת
 הַפְּרָחִים – הֵם הַפְּרָחִים אֲשֶׁר לֹא יוֹסִיפוּ עוֹד לִהְיוֹת לְקֶרְבֶּן עַל-
 מִזְבִּיחֶךָ.

וְזֶה הַמִּקְרִיב לִי מַעֲוָדוֹ, תִּשָּׂה עִתָּה בְּאַרְץ, שֶׁאֵל גְּדֻבוֹת וְהֵן
 לֹא גִתּוֹנוֹת לוֹ. וְלָעַת עָרֵב בְּאֲשֶׁר יִתְעַרְבוּ נִיצוּצוֹת וּצִלָּיִם בְּחֻשְׁכַּת
 הָאֲדָמָה, אֲזִי יָבֹא כּוֹשֶׁל וַיִּגַּע אֶל-מִקְדָּשְׁךָ אֲשֶׁר שָׁמָּה וּבְלָבוֹ רָעֵב.
 יָמֵי חַגִּים רַבִּים יַעֲבְרוּ עָלֶיךָ, אָלֵהי הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר שָׁמָּה,
 וְהִיָּתָה רַק דְּמָמָה. לִילֹת תִּפְלֶה רַבִּים יִחַלְפוּ וְלֹא יֵלְצוּ לִי גִרּוֹת.
 עֲצָבִים חֲדָשִׁים וְרַבִּים גַּעֲשׂוּ בְּיַד חֲרָשִׁים אֲמִנִּים וְאַחֵר עֲלִלּוּ
 בְּזֶרֶם-הַנְּשִׁיָּה הַקְּדוֹשׁ בָּבֶא עִתָּם.
 רַק אָלֵהי הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר שָׁמָּה נִשְׁאָר לְבָדוֹ עַד-נִצָּח בְּאֵין
 עוֹבֵד וּבְאֵין שָׁם אֶל-לֵב.

פֿט

אל לי עוד דער רמים ובקול שאון — פי ככה חפץ אדוני.
מהיום והלאה אהפך-לי קול מלחשים. שפת לגי מהפך להמנת שיר
בדממה.

בגיי-אדם גחפונים לשוק המלך. כל-הקונים והמוכרים הנה
נקבצו שמה. רק לי נתנה חפשה בהצות היום בטרם מועד בעוד
העבודה רבה.

יציצו נא אפא הפרחים בתוך גני אף אם-עתם לא באה
עוד. תבאנה נא גם הדברים בצוקרים וענו אחריהם את-המיתון
היגעה.

ימים רבים עברו לי במלחמת הטוב והרע, ועתה הנה הנה
דבר עם-בן-שעשעי אשר הנה לי בימי העצלות לבקש מפני
להצמיד את-לגי אליו. ואני לא נדעתי למה-זה לי עתה הקריאה
הזאת אשר נקראתי לדבר אין-מועיל ואין-חפץ בו!

צ

ביום דפס המנות על-דלקה, מה-תאמר לתת-לו מנחה?
הנה אני שם לפני אורחי את-כוס-חיי המלצה — לא אתן-לו
לעבור בינדים ריקות.
את-כל-מתק בצירי אשר לימי סתוי ולילות קיצי, את-כל-
הקציר וכל-הלקט אשר לעמל חיי אשים לפניו באחרית ימי בדפס
המנות על-דלקתי.

צא

הוי אַתָּה הַגְמוֹלֶה הָאֶחָדוֹן אֲשֶׁר לִי, אַתָּה הַמְנוֹת, אַתָּה מוֹתִי,
 בֹּא וְלִחַשׁ לִי אֶת־דְּבָרְךָ בְּאָזְנִי!
 מִיּוֹם אֶל־יוֹם צָפִיתִי אֵלֶיךָ; לִמְעַנְךָ נִשְׁאַתִּי אֶת־מְנַעֲמֵי הַחַיִּים
 וְאֶת־מַצְקוֹתֵיהֶם.
 כָּל־אֲשֶׁר הִנֵּנִי וְאֲשֶׁר־לִי וְאֲשֶׁר קִוִּיתִי וְאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי – הִנֵּה
 שָׁטָף כָּל־זֶה תָּמִיד אֵלֶיךָ אֶל־תּוֹךְ מַעֲמָקֵי סְתָרֶיךָ. זֶה מִבֶּט־עֵינֶיךָ
 הָאֶחָדוֹן וְזוֹ חַיִּי יְהִי אֲחָדִים עִתָּה לְנִצָּחַת.
 הִיוּ הַצִּיצִים לְמַקְלָעַת, גְּבוּנָה עֲטָרַת הַפְּרָחִים לְחֻתָּן. הִנֵּה
 תַעֲזוֹב הַכֶּלֶה אֶת־בֵּיתָהּ אַחֲרֵי הַחֻתָּנָה וְתִקְדָּם פָּנֶי אֲדוֹנָהּ יְחִידָהּ
 בְּדַמְמַת הַלְיָלָה.

צב

ידעתי כי-יבא יום ונסתרו פני האדמה הזאת מנגד עיני
 ועזבו אותי חיי דומם ויכר המסך האחרון על-עיני.
 רק הכוכבים יעמדו על-משמרתם בלילה והשחר יעלה
 כבראשונה והימים יסערו כמו גלי-ים וישאו עמם שמימות ומצוקות.
 כי אעלה על-לבי את-קץ-רגעי זה וסר מנגד עיני הגבול
 אשר לרגעים. אז אביט לאור המות את-עולמך עם אוצרותיו באין
 דאגה. נבחר בו כל-מושב דל, נבחר בו כל-חלק-חיים קטן!
 וזה אשר שאפתי אליו לשוא וזה אשר השגתי – כל-זה
 יעבר-נא ויחלוף. רק תן-לי את-זה אשר בוייתי תמיד ואשר לא
 שמתי אליו לב.

צג

עמיה חנני הולך. אמרו לי שרם, אחי! הנה אנכי משתחוה
לכם ואנכי יוצא לדרך.

פה אנכי משיב את-המסתחות אשר לדלתי — ואנכי משמיט
ידי מכל-משפט אשר אל-הבית הזה. רק דברים אחדים טובים
אנכי שאל מעמכם באחריתי.

שכנים היינו ימים רבים, ואני הנה קבלתי שבעתים מאשר
יכלתי תת. עתה הנה צלח השחר והמנורה אשר האירה לי את-
פנתי הנשקה הנה כלתה. באה אלי קריאה מטעם המלכות ואנכי
נכזי לדרך.

דז

פי אצא לדרך, ונתתם לי את-ברכתכם, רעיו השמים מזהירים
 באור השחר ודרךי נחמד.
 אל-נא תשאלו מה-זה אנכי לזקח עמי. הנני יוצא לדרך
 בידים ריקות ובלב מלא תועלת.
 את-עטרת הפרחים אשר ליום חתונתי אשים בראשי. אל
 לאיש כמוני האדירת האדמדםת אשר לעובדי אלה וגם אם חתומים
 בדרך ורעות רבות — לא אדע יראה בנפשי.
 כוכב-הלילה יעלה כאשר תתם דרכי וקנינות תמרונים אשר
 למירות העלטה השמענה בשערי חצרות המלך.

צה

לא אַזכור הרגע אָשר צענדתי בפעם הראשונה על-מפתן
החיים.

במה גדל כחם כי פתחתי בתוך החידה הגדולה הזאת כציץ
היצר ברחבי לילה?

כי ראיתי את-האור בבקר וידעתי שתאם כי לא נכרי אני
על-פני האדמה הזאת וכי דבר אָשר לא ידעתי מה-הוא ולא ידעתי
שמו ולא ידעתי דמות לו לקחני אל-בין ורועותיו — הלא זה אמי.
וגם במותי יבואני דבר אָשר לא-ידעתי ויהי לי נודע.
ויען-כי אהבתי את-החיים האלה, לכן ידעתי כי-ככה אהב גם את-
המנות.

הנה בכה הילד בהלקחו מעם-השד הימני אָשר לאמו, אָפס
בעוד-רגע ונחם בשד השמאלי.

צו

די אצא מזה, תהי-נא מלֶת-הַפִּטוּרִים הָאֲחֵרוֹנָה אֲשֶׁר לִי
 לְאמֹר: כֹּל-אֲשֶׁר רָאִיתִי פֹה אֵין טוֹב מִמֶּנּוּ.
 טַעַמִּי מִן-הַמֶּתֶק הַנִּסְתָּר אֲשֶׁר לָלוּט הִנֵּה הַנֶּפֶץ עַל-פְּנֵי יָם-
 הָאֹר וּבִרְכָתִיו – תְּהִי-נָא זֹאת מֶלֶת-הַפִּטוּרִים הָאֲחֵרוֹנָה אֲשֶׁר לִי.
 בְּבֵית-שֶׁשְׁעִים זֶה עַם-רְבּוֹא רַבּוֹת צוּרוֹתָיו הֵיוּ שֶׁשְׁעִים
 גַּם לִי. פֹּה רָאִיתִי אֶת-פְּנִי-זֶה אֲשֶׁר אֵין לוֹ צוּרָה.
 כֹּל-בְּשָׂרִי וַיִּצְרֵי חֲרָדוֹ מִפְּנֵי מַעַזָּה אֲשֶׁר בַּעֲלָהּ מִכָּל-מַעַז,
 וְאִם יִשְׁקֶץ אֹו יְבֹא-נָא – תְּהִי-נָא זֹאת מֶלֶת-הַפִּטוּרִים הָאֲחֵרוֹנָה
 אֲשֶׁר לִי.

צי

כי ששעשעתי עמך לא שאלתי מעודי: מי אתה? לא ידעתי
 מעצור ולא ידעתי פחד וחי הלכו בסערה.
 בבקר השכם עוררתי משנתי כמו חבר נאמן והובלתני
 משמחה אל-שמחה.
 לא תקרתי בימים ההם לדעת את-הגיון השירים אשר שרת
 לי. חרד קולי לקראת צליציהם ולבי רקד בי לשמעם.
 עתה הנה חלפה עת הששעשעים — ומה תחזון אשר בא עלי
 פתאום? הנה העולם ועיניו תלויזות אל-רגליך והוא עומד לפגוע
 ביראה עם-כל-פוכביו המחרשים.

צח

אעפֿדך גשקיי וועטרוזת פֿרעסן, בי היי קי קשקל בֿהפֿנען. לא
 כחי הוא קהמלעט מיט אשור גבור ממני.
 ידעמי היטב בי גאנתי חפֿנע, פֿבלי חיי ישברו בֿמכאובות
 לא-יספרו ולבי הריק יגהק בזמירתו כמו קנה גבוב, עד-בי תמס
 אהן בֿדמעות.
 ידעמי היטב בי מאזת טרפי העוט לא קנצח יהיו סגורים
 וסוד דבשו הנסתר יגלה.
 מתבֿלֿת השמים פֿביט עלי צין ותקרא לי בֿדמעות. לא ישאר
 לי דבר, לא דבר, ורק הענות יקרני קרגלך.

צט

די אגח אַת-הַמִּשּׁוּט מִיָּדִי, יָדַעְתִּי כִּי-תָבֹא לָךְ טַעַת לְמַחְתּוֹ
 אֹתָהּ. אֵת אֲשֶׁר-לָעֲשׂוֹת — יַעֲשֶׂה. אֶל-חֲנֹם הַמִּלְחָמָה.
 וְאֹתָהּ, לְבִי, הִרְף יָדָךְ וּבִדְמָה שָׂא אֶת-דְּבַר הַקְּנָעָה. שְׂמַח
 בְּחִלָּקָךְ הַטּוֹב כִּי תִגְוַח דּוֹמָם בְּאֲשֶׁר נָתַן לָךְ מְקוֹם.
 מְגוֹרֹתִי תִכְבְּיָנָה לְכָל-רֹחוֹת קֶל אֲשֶׁר יֵשֵׁב בְּהֶן וְאִם אֲנִסָּה
 לָשׁוּב וּלְהַעֲלֹתָן וְשִׁכַּחְתִּי אֶת-כָּל אֲשֶׁר מִסְבִּיב לִי.
 אֵךְ הַפַּעַם הַזֶּה חֲכַמְתִּי וְאַחֲכָה בַּחֲשָׁךְ וְאֶת-מַחְצִלְתִּי אֲצִיעַ לִי
 עַל-פָּנַי הָאֲדָמָה. וְאֹתָהּ אִם יִהְיֶה עִם-לִבְבְּךָ, אֲדַנִּי, וּבֹאֵת דּוֹמָם
 וְכוֹנֵנָה בָּזָה אֶת-מוֹשְׁבָהּ.

ק

אָפֿל־נאָ בַמַּעֲמָקִי יַם־הַצּוֹרוֹת, כִּי קִוִּיתִי לְמַצֵּא שָׁם אֶת־
מִבְחַר הַפְּנִינִים אֲשֶׁר לְחֹדֶל כָּל־צוּרָה.
אַל לִי לָשׁוּט עוֹד מִחוּץ אֶל־חוּץ בְּסִירְתִּי הַמִּסְעָרָה. הִנֵּה חֲלָפִי
הַיָּמִים אֲשֶׁר זֶה הָיָה כָּל־מְשׁוּשֵׁי לְהִיּוֹת מוּטָל מִגַּל אֶל־גַּל.
עֲתָה הִנֵּה צִמְאָה נַפְשִׁי לָמוֹת בִּינּוֹת לְבָנֵי אֵין־מוֹת.
בְּהִיכַל שְׂאוֹל עֲמָקָה, אֲשֶׁר שָׁם תִּרְעַשׂ הַזְמֶרָה עַל־פִּי מִיִּתְרִים
אַלְמִים, שָׁם אָעִיר אֶת־נֶבֶל־חַיִּי.
אֲכַוְנֶהוּ וְאֲכִינֶהוּ לְשִׁירֵי עַד, וּבְהִשְׁמַע קוֹל נֶאֱקֵת הַצִּלְיִי
הָאֲחֵרוֹן וְאֵנָּה אֶת־נֶבֶלִי בְדַמָּה לְרִגְלֵי־זֶה אֲשֶׁר לוֹ הַדַּמָּה.

קא

בזמירותי בקשתיה כל-חיי. הן הנה אשר נהגוני מדלת אל-
דלת ועל-פיהן ידעתי את-אשר מסביב לי מדי בקשי את-עולמי
ומדי נגעי אליו.

שירי הם אשר פתחו לי את-אזני כל-למודי אשר למדתי
מעודי; הם נתנוני להביט את-נתיבות הסתרים והם גלו לנגד רוחי
כוכבים רבים ברקיע לבי.

הם הולכיני כל-היום בין-תעלומות ארצות התענגות
והמצוקות — אף מה-משפט שערי ההיכל אשר הקיאוני שמה בערב
בקץ ירכיז?

קב

התחלתי באנוני בגי-אדם כי ידעתי. בכל-מקעלי ראו את-
 תמונותיה ויבאו וישאלוני: „מי הוא?“ ואני לא ידעתי מה אענם.
 אז אמר: „מי אני אם ידעתי להגיד“. והם ונאצוני ונלכו ממני
 וילעגו לי — ואמה יושב ומשחק.

אשיחה תמיד בשיירי את-שיחי על-אדוניה. מלבי תשתפך
 התעלמה. והם יבאו וישאלוני: „הגד-נא לנו את-ההגות הזפונה
 בהם“. ואני לא ידעתי מה אענם. אז אמר: „הוי, מי יודע את-
 הגותם!“ והם ילעגו לי ונלכו להם — ואמה יושב ומשחק.

קג

עם-ברכתי האחת, ברצת שלום אליך, אליה, תן-נא וירמו
 כל-חיושי בי ונגעו אל-העולם אשר לרגליך.

בעב מטר-תמוז השאף למטה עם-סכל מימיו אשר לא שפכו
 בן-יט-נא גם רוחי בי למטה אל-שערך עם-ברכת-השלום האחת
 אליך.

מי-יתן ואספו יחד כל-ומירותי את-צליחיהן השונים והיו
 לשטף אחד ושטפו לתוך ים-הדממה עם-ברכת-השלום האחת אליך.
 בעדת עגורים שאפים הביתה אשר יסעו לילה ויום לעוף
 אל-קביהן בקרים, בן תן-נא ושאפו כל-חיי לבוא אל-בית הנצח
 אשר להם עם-ברכת-השלום האחת אליך.